

Kč 14,40 / Sv. 009

MOBA

Něm. DM 2,50 / Švýc. Fr 2,00

DINO

LAND

KOMANDO SEBEVRAHŮ

Manfred Weinland

Rakousko S 16 / Francie F 9,00 / Itálie L 2 000 / Holandsko f 2,40 / Španělsko P 175 / 8-94

Las Vegas, doba křídová.

Začalo to za ranních červánků, když slunce vystoupilo nad vrcholky pravěkého pralesa, který obklopoval město ze všech stran jako zelený, dýmící přelud. I po dvou létech byla divočina pralesa stále ještě čímsi neznámým, co se pouhými slovy nedalo ani zdaleka popsat.

Rostliny zde nebyly pouhými rostlinami, ale mohly se ve zlomcích vteřiny proměnit ve žravé příšery, které měly neukojitelný hlad na jakékoliv teplokrevné živočichy.

Tak jako oblak, který nebyl oblakem a blížil se toho rána k městu a k jeho obyvatelům s příšernou cílevědomostí. Zkáza dorazila dychtivě a lačně do Las Vegas. Přiblížila se ze vzduchu...

Kus pouště, který doprovodil bývalou Mekku hazardních hráčů do prehistorické minulosti, ji obklopoval jako záměrně zdevastovaný zaminovaný okruh.

Bylo by dobře, kdyby tomu tak skutečně bylo, pomyslela si Mizzy. To by na nás smečky Deinonychů a mnoha dalších dravých dinosaurů nemohly.

Chtěla odstoupit od okna, když si všimla onoho podivného ševlivého zvuku a zarazila se. Mechanicky sáhla po dalekohledu, který ležel připraven na parapetu okna. Přiložila si ho k očím a zadívala se k obzoru.

Nespatřila nic, co by mohlo onen ječivý vysoký tón vysvětlit. Ani potuchy po oné hrůze, o níž skupina zaslechla tak hrůzostrašné zvěsti: o rojích žravého hmyzu – kříženců sarančat a mravenců – která se prohnala těsně kolem města a zanechala za sebou v džungli vyžraný průsek.

K mravencům měla Mizzy největší odpor, protože s nimi měla co do činění takřka denně. Pomyslela si, že mravenci se už dávno stali tajnými vládci tohoto města. A jednou, možná, budou mezi jeho troskami vládci jedinými.

Earl zasténal a ve spánku se převálil. V pohledu, jímž si přeměřila svalnaté tělo svého milence, bylo plno studu. A plno obav.

Minulou noc si myslela, že Earl zemře.

Vrátil se i se zbytkem výpravy k jezeru vzdálenému asi polovinu

denní chůze. Skolili tam dlouhokrkého Plesiosaura a dříve, než se vydali na zpáteční cestu, napadl je roj pravěkých moskytů.

Earl to odnesl nejhůř. Ty bestie, veliké jako palec, se na něj sesypaly a od té chvíle se jeho dříve tak dokonalé tělo podobalo bojišti posetému nesčetnými krátery.

V noci několikrát mluvil ze spaní. Spoustu nesmyslů. Mizzy ležela vedle něj oblečená a neodvažovala se ho ani dotknout. Nevěděla proč, ale od té doby, co se vrátil, jí připadalo, že má rány nejen po těle. Změnila se celá Earlova osobnost.

Ostatním se o tom nezmínila. Nejvíce se bála toho, že kdyby vypadl ze hry Earl, uvnitř party, které dříve s přehledem velel, by mohl vypuknout boj o moc. Přátele neměl, to Mizzy jasně poznala minulou noc. Všichni se ho jen báli. Ale když tenhle jejich strach pominul – když poznali, že už se ze svých zranění jen tak snadno nevzpamatuje...

Mizzy tu myšlenku zapudila.

Pořád ještě bylo slyšet ševelivý zvuk.

Earl otevřel oči a zachroptěl opuchlými rty: „Žízeň! Dej mi vodu!“

Jedna z těch bestií ho bodla rovnou vedle hrdla. Byla to ovšem malá rána, takže otok nebyl pro Earla smrtelný.

Mizzy nabrala vodu z jednoho kbelíku a přinesla mu ji. Nedokázala se mu podívat do očí.

„Slyšíš to taky?“ zeptala se.

Vypil sklenici na jeden záťah. „Ááá-ách!“ vzdechl a zaposlouchal se. Pak zavrtěl hlavou. „Co myslíš?“

Zvuk skutečně ustal. V místnosti se rozhostilo takřka skličující ticho.

„Ted’ to zmizelo.“

Už dál neposlouchal. Oči měl pořád vytřeštěné kamsi ke stropu a svalil se opět na polštář. Těžce oddychoval. Mizzy se pokoušela představit si bolest, která musela sužovat jeho pobodané tělo. Nepodařilo se jí to.

„Kde jsou ostatní?“ zeptal se Earl.

„Dole,“ řekla. „Porcuji dinosaura. Rabín připraví šťavnatý steak. Jeden ti donesu.“

„Nemám hlad.“

„Musíš jíst.“ Mizzy zapomněla, že tahle hora masa ji dříve zmlá-

tila do bezvědomí, kdykoliv se ho pokusila přimět ho k něčemu, co mu nebylo po chuti.

Dříve... především.

„Musíš zase získat sílu,“ trvala na svém. „Nechtěla jsem tě zneklidňovat. Je ti už beztak dost mizerně. Ale...“

„Ale? Už si brousí nože nejen aby rozporcovali maso...?“

Mizzy nerozhodně přikývla. – „To jsem si mohl myslet,“ povzdychl Earl. Bylo vidět, že uvažuje. Pak řekl: „Fajn, tak mi přines ten steak. Největší, který tam najdeš! A všem vyříd', že je chci vidět. Všem! Žádné vytáčky! Řekni jim, že už se cítím líp.“

„To...,“ chtěla namítnout Mizzy.

„... není pravda.“ Earl přikývl. „Vím to a víš to i ty. Jenže to tak zatím necháme.“

Podíval se na ni, jako by mu skutečně záleželo na jejím názoru. Pomalu přikývla a byla ráda, když se mohla otočit a odejít z apartmá. Dolů se dostala stejnou cestou jako v noci, když tady nahoře už jednou nechala Earla samotného. Jen se tehdy domnívala, že ho nikdy nespatří živého.

Další rozdíl byl v tom, že tentokrát bylo světlo. Nepotřebovala žádnou baterku. Dole stál prázdný terénní vůz, který použili k přepravě toho ohromného zvířete. Benzínová auta nebylo možné, dva roky po časovém skoku, už takřka používat a kromě toho byla příliš nápadná. Poslední provozuschopné exempláře i s pohonnými hmotami byly takřka všechny v rukou malé hrstky vojáků pod vedením poručíka Mainlanda, který se zpočátku pokoušel Las Vegas i se všemi částečně nemocnými obyvateli ovládnout.

Mezitím vojáci pochopili, že to byl beznadějný záměr. Přešlo se k tomu, že každý člověk, který přežil onen časový skok do hluboké minulosti, si mohl vést život podle svého gusta. Přirozeně tak, aby neohrozil ostatní, kteří přežili.

Earl a jeho parta se chovali velmi riskantně, což značně vyčerpávalo trpělivost klidné většiny. Několikrát už dokonce úspěšně zaútočili na společný majetek ostatních. Earl zastával názor, že pro zemědělce, lovce, vojáky a darebáky bude na této, zatím ještě panenské planetě, dost místa. Jeho teze poskytovala potravu pro sedmičlennou skupinku jeho příznivců.

Byly to bez výjimky zkrachovalé existence, které se kolem Earla shromáždily – včetně Mizzy.

Na šlapku jsem se dostala tak daleko, že to až zavání rekordem – miliony let zpátky!

To by nedokázala žádná z kolegyň v jejím řemesle.

Ohlédla se a zavolala na ostatní. „Přátelé“ už to pro ni po poslední noci nebyli. Pochopila, že její osud je pevně spojen s Earlovým. Jestliže už nebude mít ve skupině hlavní slovo on, povede se i jí zle. To docela jasně pochopila z chování ostatních.

Držela se nepřehlédnutelné krvavé stopy. Když vyšla z věžáku ven, podívala se na všechny strany. Žádné nebezpečí nehrozilo, ale když se podívala k obloze, připadalo jí, že bude ještě dnes pršet. Slunce velice rychle zmizelo za vrstvou mlžného oparu. Dalo se teď vytušit už jen jako světlá skvrna.

Mizzy se otrásla pokaždé, když vzhledla vzhůru a spatřila totéž slunce, které znala od svého dětství. Bylo by jaksí normálnější vidět nějakou cizí hvězdu, rudou dvojhvězdu, bílého trpaslíka nebo modrého obra – nebo něco mimořádného.

Dokonale už věřila tomu, že by její rozum snášel lépe, kdyby se ocitla někde na cizí planetě, než aby absolvovala takovou šílenou cestu časem. Když si představila, že se sama vlastně ještě nenarodila, pořádně jí to otrásl.

Někdejší luxusní hotel, v němž se pohodlně usadili, stál na jedné straně, kasino na druhé. Mezi nimi stál nízký přístavek bývalého bufetu, jehož kuchyně vytvářela z celé skupiny staveb jeden gigantický gril. Kouř byl přitom odváděn celým systémem filtrů. Na konci komína vycházel už jen sotva patrný obláček. Těm, co se tu usídlili, šlo o to, aby je ostatní hned tak neobjevili. Chtěli vést i nadále život podle svých vlastních představ a nepodřizovat se opět pravidlům velkého společenství.

Mizzy si krátce prohlédla to, co zbylo z dřívějších nádherných fasád a světelných reklam na nich.

Elektrická síť se už dávno zhroutila a všechno, co potřebovalo elektřinu, pozbylo svého magického účinku a proměnilo se v nepotřebné harampádí.

Kasino bylo evakuováno jako ostatní budovy. Hrací stoly, žetony představující bohatství a další zařízení interiéru však zůstalo.

S výjimkou pravých peněz. Nastrkat si bankovky do kapes, k tomu měli prchající ještě dost času. Ale i kdyby byly budovy napěchovány penězi k prasknutí – v této době by neměly vůbec žádný vý-

znam.

Žádný z dinosaurů by nevyměnil dobrovolně pár kilogramů masa za bankovku, na níž byl portrét prezidenta Spojených států. Prezident, který patřil k živočišnému druhu, jenž se podle normálního evolučního vývoje objeví na Zemi až v pozdním Kaneozoiku, zhruba za 120 milionů let...!

Mizzy si vzpomněla na první dobu, když sice ještě nechápali onen, podivný proces, jímž se sem dostali, ale kdy už se s tím začali smířovat. Dny a noci se potulovali po nejznámějších kasinech města. Prolézali obchody, do nichž dříve nebyl ani vpuštěni – Earl a ona. Ty první, dny trávili sexem, hazardními hrami a tím, že se obsluhovali sami. Mohli dosyta ukojit své touhy po spotřebě – připadali si jako v pohádkové zemi, kde je všeho dostatek a kam se nikdo jiný nedostane.

Zpočátku našli dostatek potravin a nápojů. Tehdy se k nim postupně přidávali Blackjack, Rabín, Fighter, Gentleman-Bill, Lancelot a Maniac. I oni po prvním, návalu pocitu volnosti uznali, že sami by neobstáli v prostředí, v němž na každém kroku číhalo smrtelné nebezpečí.

Po dvou létech v pravěku už také Las Vegas dávno nebylo oním ostrůvkem, který by mohl zaručovat bezpečí a ochranu. Příroda se zmocnila města přímo závratným tempem. Z asfaltu všude vyrážely rostliny. Vítr sem z pralesa přihnál semínka, která se tady báječně uchytila. Po fasádách se šplhaly popínavé rostliny a ztěžovaly postupně i pohyb po chodnících.

Jediným kladem toho všeho bylo, že všude už teď nemohly projíždět hlídky v džípech. Znamenalo to tedy, že skupina bude moci ještě nějakou dobu pokračovat ve stejném stylu jako dosud.

Na druhé straně se ovšem stávalo, že při normální procházce člověk za rohem nějaké budovy natrefil na protivníka, který sice necítil nenávist, ale přesto s chladnokrevnou cílevědomostí hodlal sehnat něco k snědku.

A co bylo snad ještě horší – všudypřítomné houfy stířů, mravenců a stonožek. Že po návštěvě jezera k tomu všemu přibyl další nepřítel, by Mizzy snášela jistě mnohem snáze, kdyby přitom skutečně těžce neutrpěl Earl. Jednu oběť ze své skupiny už stejně museli oplakat. Ještě před třemi týdny jich bylo osm. Ale Lancelot – milý, sotva sedmnáctiletý hoch, skutečný sonnyboy – přišel dost záhadným způso-

bem o život, když se vydal s Earlem sám na lov. Pohřbili ho na normálním hřbitově – tam, kde bylo právě místo. Mizzy udělala ze dřeva provizorní kříž a hezky ho ozdobila.

Měla Lancelota ráda. Pořád měl na rtech smích, a to bylo po oné katastrofě dost vzácné i u lidí, kteří se dříve smáli často a hodně.

„Jak je Earlovi?“ Rabínův hlas vytrhl Mizzy ze zamyšlení.

„Už líp, chce vás vidět.“

Rabín byl malý, zavalitý a měl dva tmavé copánky, které čouhaly jako provázky zpod čepice. Měl pokřivený obličej a jeho šaty byly i po tomto lovu, kterého se zúčastnili všichni, nepřírozně čisté.

Nikdo nevěděl, jak to dělá, nikdo kromě toho nevěděl, jestli je opravdu rabínem. Jeho výrazy i názory občas vedly k pochybnostem, zda je skutečně křesťanem. Ve svých padesáti letech z nich byl nejstarší. Současně byl také jediným, se kterým ještě Mizzy nespala.

„To teď nejde. Máme plno práce. Musíme upravit maso tak, aby se dalo skladovat. Jinak bude zítra plné červů a mohli bychom ho vyhodit...“

I Rabín měl několik bodnutí. Jedno ve tváři – levou polovinu obličeje měl nateklou a jedno na pravé paži, tam kde měl vyhrnutou halenu. Ovšem ve srovnání s Earlem to nebylo nic.

Možná ho ochrání modlitby, pomyslela si Mizzy. Ale ostatní vyvázli celkem lehce. Earl měl holt tentokrát smůlu. „Chce vás vidět. Všechny. Máte už něco hotovo? Má hlad!“

„Tak to je mu opravdu líp!“ zakrálal Fighter, který vystrčil hlavu z okna nízkého přístavku.

Mizzy si toho nevšímala. Pohled měla upřený na ulici, která se doslova leskla krví. Později krev spláchnou. Existovalo nebezpečí, že by pach krve mohl přilákat nějakou nevíтанou bestii.

Něco...

Už zase to vzdálené bzučení! Mizzy sebou trhla.

Rabín se na ni nechápavě zadíval.

Pak pochopil a zavolal za sebe: „Bille – tak pojď sem!“

Jen tak mimochodem Mizzy zaregistrovala, že Rabín už vedl dobře fungující regiment. Objevil se Gentleman-Bill s puškou, která mu měla dodat zdánlivého pocitu bezpečí. Byl vysoký, štíhlý, táhlo mu na čtyřicítku a vypadal jako prototyp zabijáka.

„Jo?“ zvolal. „Co je?“

Zřejmě byl určen k tomu, aby sledoval okolí.

„Mizzy si něčeho všimla!“ zvolal Rabín.

Mizzy zavrtěla hlavou, když se k ní Gentleman-Bill schválně le-
dabyle přiloudal. „Nic nevidím – ale něco slyším. Vy ne?“

Rabín chtěl zavrtět hlavou, ale pak s užaslým výrazem přikývl.
Také Gentleman-Bill naznačil tím, že sevřel pistoli poněkud pevněji,
že si čehosi všiml.

„To je ale divný zvuk...“

„Že by létající dinosauři?“ zeptal se Rabín. Za ním se objevil
Maniac, který pořád ještě působil ze všech nejubožejším dojmem.
Zálibně se brodil po kotníky v krvi, která se nahromadila u obrubní-
ku.

„Co je?“ zeptal se.

Gesta ostatních mu napověděla, co se děje.

„Doprčic!“ zvolal najednou. „Copak to nechápete?“ Chvatně se
ohlédl, jako by chtěl utéci.

„Co máme chápat?“ zeptal se Rabín a Mizzy bezděky zadržela
dech, protože nechtěla přijít o jediné slůvko, které řekl ten vyzábělý
člověk.

„To jsou oni – vydali se po naší stopě! Museli se držet té kr-
ve...!“

Dříve, než mohl konkrétněji říci, co tím myslí, bylo to zbytečné.
Před slunce jako by se náhle přihnul mrak a vrhl na zem temný stín.
A když Mizzy vzhledla vzhůru, zjistila, že to není mrak. Bylo to cosi
živého, lačného. Malé a nebezpečné se to blížilo k domovům, a pak
se to snášelo dolů – přitahováno potoky krve nebo lidmi, kteří stáli
dole v úzké uličce jako ochromení. Zkáze se už nedalo zabránit.

Puška Gentlemana-Billa nebyla k ničemu. S kulkami se proti ta-
kovému nebezpečí nedalo nic dělat. Oblohu nad ulicí zatemnily
stovky, ba tisíce moskytů a jako na povel se ty bestie vrhly dolů.
Mizzy stačila ještě zaregistrovat lesknoucí se křídla, obrovské mo-
zaikovitě oči a temný hučivý zvuk, který útok těch krvelačných bestí
doprovázel.

Přemohla ochromení, otočila se a rozběhla, aniž by čekala na
ostatní.

Běžela o život. Její útěk doprovázely nesmyslné výstřely. Bzuči-
vé zvuky kolem jejich uší svědčily o tom, že i její útěk byl nesmysl-
ný.

Před tou okřídlenou hrůzou nebylo útěku.

DINOLAND, 120 milionů let později.

Pach spáleného masa byl jen jednou z předzvěstí hrůzy, která dolehla na tábor uprostřed pravěké džungle.

Major Healy pořád ještě zíral na plot napájený vysokým napětím, kterým byl obehnan celý tábor a který se stal smrtelnou pastí pro celkem šest mužů – včetně Kidredgeho.

A události pokračovaly. Valily se bez ustání dál. Pět mužů viselo na plotě z mohutných drátů, když tu někdo svévolně přívod proudu vypnul. Patrně chtěl umožnit vyproštění těch nešťastníků, kteří unikli z karantény a vrhli se v sebevražedném šílenství na plot.

Nikdo z nich oněch 10 000 voltů nepřežil. Nat Casallo, Max Lindebergh, Joseph Burr, Allister O'Keefe, Joe Emmerson. Pět jmen sebevrahů. Nebyli první, kteří na vrcholu svých duševních a tělesných útrap zvolili sebevraždu. Jenže před těmito pěti to nikdo nepovažoval za příznak oné záhadné choroby, která vypukla tehdy, když se do přítomnosti dostalo pravěké jezero i s hejnem moskytů.

Agresi vůči ostatním a sobě samotnému po bodnutí pravěkým hmyzem bylo možné pozorovat už dříve. Útokem oněch obřích komárů se v některých případech – jakže to nazval doktor Green? – nechtěně promísily dva rozdílné druhy krve: lidská a dinosauři.

A tím bylo zaseto sémě zkázy.

Doposud jí padlo za oběť tucet lidských životů. Mnozí – zejména vojsko a zabeďněnci v Pentagonu – se obávali, že to je pouze špička ledovce. Po výzkumech doktora Greena už byli všichni zajedno v tom, že se jedná o nákazu pomocí krve. Že by to byla kromě toho i... epidemie sebevražd?

Healy nemohl a nechtěl na tuto otázku odpovědět. Měl dost abstraktních teorií. Připadalo mu, že se na tábor valí další, mnohem horší vlna zkázy.

Cosí nespoutaného, co sem bylo přilákáno snad pachem spálené-

ho masa. Così, co po celou dobu jen číhalo v neprostupné divočině a nyní vytušilo šanci, že by se mohlo zmocnit onoho kusu pralesa, který byl přírodě vyrván lidskou rukou.

Tábor uprostřed DINOLANDU – uprostřed podivných neuvěřitelných bestíí, které do přítomnosti vrhl z pravěku projekt LAURIN.

Dodatečně se majorovi zdálo jako nesmírně pošetilé, že se lidé vůbec pokoušeli vybudovat takovou „baštu“. Musela prostě zaniknout. Technika byla v porovnání s přírodními silami dinosaurů prostě odsouzena k selhání.

Chvíli se opájeli pocitem bezpečí a nechali se jím ukolébat. Jenže teď to všechno bylo pryč. Protože nějaký blázen vypnul proud.

Blázen, kterým bych mohl být docela dobře i já sám, pomyslel si Healy tupě. Jen před pár vteřinami chtěl zrovna takový povel vydat. Teď byl rád, že ho nevyslovil nahlas. Tíha svědomí by v tom případě byla nesnesitelná. Protože v tuto chvíli začali umírat první, kteří na plotě neviseli.

Umírali proto, že jeden z nejnenasytějších dravých dinosaurů – Tyrannosaurus Rex prorazil oplocení, jako by to byl domek z karet.

Příkop... problesklo Healymu hlavou. Co se stalo s příkopem, který obklopoval tábor jako dodatečná ochrana? Příkop, naplněný kašovitou hmotou, jež prý měla dinosaury okamžitě přimět k útěku, jakmile se k ní jen přiblížili.

Tyrannosaurus ovšem ignoroval ujištění vědců, kteří tento „dino-blokovač“ připravili ve svých laboratořích. Nejen že ho ignoroval, ale hmota ho ještě více rozzuřila! Byl úplně posedlý zabíjením!

Ty bestie nás dostaly, pomyslel si Healy. Celou dobu si z nás dělaly blázny. Nic je nezastraší. Čekaly na tuhle chvíli.

Byla to pravda. Za Tyrannosaurem se vynořil stín dalšího obra, ačkoliv nikdy nikdo neslyšel o tom, že by tyto bestie lovily ve smečkách. Za normálních okolností bránil každý z těchto dravců svůj revír. Neměli ani zapotřebí útočit ve skupinách, jako to dělali Deinonychové, kteří oběť obklíčili a zaútočili ze všech stran najednou.

Něco se prostě muselo stát. Così přimělo tyto giganty zaútočit na noční tábor společně, povalit plot a nezastavit se ani před kabely, které sloužily k zásobování tábora elektřinou.

Healy křičel rozkazy, které ovšem zanikly ve zmatku. Když postupně zhasla v táboře všechna světla, ozvala se střelba ze samopalů, výkřiky přehlušily jiné výkřiky a pod údery mohutného ocasu nebo

pracek, zakončených smrtícími drápy, začaly umírat první oběti.

Healy se potácel kolem praporčíka, který mu předtím oznámil, že nemocní uprchli. Mladík se před jeho očima zhroutil na zem a když se pak k němu major sehnul a nahmatal mu krční tepnu, zjistil, že je mrtev.

Doslova zemřel hrůzou. Major vstal a pokračoval vrávoravě dál. Za ním praskl rohový segment plotu. A všude kolem něj propukl nekoordinovaný útěk.

Vojáci utíkali do noci, stříleli ze samopalů a házeli na valící se obry granáty. Bestie ovšem, ačkoliv byly zasaženy, ani na chvíli nezaváhaly, protože všechny ty výstřely a výbuchy je nijak vážně nezranily.

Healy se v duchu ptal, zda někoho v radiostanici napadlo dát ven zprávu o spoušti, která tady propukla. Pochyboval o tom.

Celé to peklo trvalo nanejvýš pět minut. Pět minut! Hrstka lidí svou dobrovolnou smrtí přivodila zkázu všech ostatních – a pokud se okamžitě něco nestane, snad i zkázu celého tábora.

Musím něco podniknout! pomyslel si major. Mám zodpovědnost.

V běhu se trpce usmál. Stačilo mu vzpomenout si jen na poslední rozhovor s Pounderem, aby věděl, jak malá byla tato odpovědnost – a jak malé měl slovo, pokud šlo o velkou politiku.

Kdosi se mu vpotácel do cesty. Okamžitě toho muže poznal.

Byl to Sondstrup. Profesor se ujal vědeckého řízení tábora – celkovou odpovědnost v této oblasti měl stále ještě Carl Schneider, kterého ovšem momentálně ještě rozrušení dinosauři trápit nemuseli. Sondstrupu ovšem ano. „Kdo to způsobil?“ křičel. „Proč se s tím něco nedělá?“ Takhle mluvívají lidé, kterým vždycky o vlásek uniká realita a kteří se na svět neustále dívají růžovými brýlemi vědců. Healy Sondstrupem sice neopovrhoval, ale v této chvíli by mu nejraději dal facku.

Namísto toho jen zakřičel: „Uklid'te se někam do bezpečí! Mám tady spoustu práce!“

Sondstrup se zarazil v takřka tragikomické póze a zeptal se: „Kde tady, prosím vás, najdu bezpečí...?“ Ale vlastně ho to ani nezajímalo. Hned v další větě se projevilo jeho skutečné přání: „Dejte chránit dinosauří vejce, majore! Nesmí se jim nic stát. Už to nepotrvá dlouho a vylíhnou se. Já...“

Healy nechtěl věřit tomu, co slyšel. Prostě se tomu zdráhal uvěřit.

Prodraly se k němu další tři postavy, zatímco za ním pokračovala hrůza. Do noci se ozývala střelba ze zbraní, praskající kov, tříštící se sklo, křik umírajících lidí a řev obrů, kteří nevypadali, jako by byli z masa, krve a kostí, ale spíše z oceli. Lomozili ve tmě, jako by už nikdy nemělo nastat ráno.

Healy cítil postup těch gigantů v celém těle. Každý jejich krok byl malým zemětřesením.

Před Sondstrupem se objevily tváře Duchenaye, Huntera a Bancroftové. Všichni křičeli jeden přes druhého. Už neexistoval jakýkoliv řád. Všude jen zmatek a zkáza.

Healy jen zaslechl, jak Sondstrup navrhl, aby se dostali k vrtulníku na přistávací ploše, ale předtím – Healymu se obrátil žaludek – aby zachránil ta zatracená dinosauří vejce, která ležela v odděleném laboratorním traktu stanice pod infračervenou lampou v líhni.

Několik prudkých výbuchů donutilo všechny, aby na chvíli zmlkli.

„Co – co to bylo?“ zeptal se Sondstrup.

„Vaše helikoptéry,“ odpověděl Healy bez sarkasmu, zato ale velmi určitě. Jenže vnější klid jen předstíral.

Sondstrup polkl. „Už někdo vyžádal pomoc?“

Healy pokrčil rameny. Ani se neotočil. Nechtěl se dívat na onen obraz zkázy. Když se díval před sebe, bylo ještě všechno v pořádku. Jen tam nesvítla světla.

„Nevím,“ řekl otevřeně.

„Tak to musíme zjistit a popřípadě to udělat sami!“ ujal se věci oceánolog Allan Hunter.

Kdybyste věděli, pomyslel si Healy, zpola drcen čímsi neviditelným. Kdyby jen jeden z vás věděl, co vím já...

Připojil se prostě ke čtyřem civilistům, když se otočili a spěchali k ještě neporušenému traktu stanice. Docela vpředu běžel Sondstrup. Proč měl tak naspěch, to už teď věděli všichni.

Zatímco Healy a ostatní vtrhli do vysílací ústředny a podle Duchenayových instrukcí natočili agregát pro výrobu proudu, Healy se svalil na nejbližší židli. Na několik vteřin se mu zatmělo před očima a uvědomil si, že je toho na něj příliš.

Z myslí mu nešla tvář mladého vojáka, který vedle něj náhle zemřel. Stejně tak Pounderova slova, která se vlastně rovnala rozsudku smrti.

Příroda za něj vlastně udělá špinavou práci, pomyslel si. Pak bude moci říci, že tam stejně už nebyl nikdo naživu – alespoň ne nikdo z lidí...

Healyho myšlenky byly stále pochmurnější. Jako přes několikery závoj vnímal, co si ostatní v místnosti povídali nebo co dělali.

Sondstrup tam nebyl. Pospíchal do laboratoře a tam patrně našel někoho, kdo mu pomůže.

Jak to bylo nesmyslné. Všechno bylo nesmyslné.

Healy pocítil bolest, která mu sevřela prsa jako železná obruč.

Věděl intuitivně, co je to, ale kupodivu z toho neměl strach.

Proč by také měl mít strach? Duchenay mluvil do mikrofonu vysílačky. Navázal kontakt s Boulder City, s tamější základnou, kde seděl Pounder.

Samozřejmě nebylo možné hovořit s generálem. Duchenay v panice vyličil, co se tady dělo.

„Pošlete nám pomoc!“ skončil. „Kašlete na karanténu! Všechny nás tady pozabíjejí...!“

Healy už neslyšel, co povídal dál.

„Nepřijdou,“ málem mu uklouzlo. Ale pak si to nechal pro sebe. Proč mařit naděje?

Kdesi nablízku se zřítila stěna a propadla se část střechy. Tma už teď nebyla dokonalá. Drobné požáry tu a tam dodávaly dostatek světla, v němž se vraždící přízraky zdály ještě obudnější a nepřemožitelnější. Vypadalo to tak, že dírou v oplocení pronikli další dinosauři.

Ve dveřích se objevil Sondstrup s baterkou a těžkou krabicí.

„Pojďte! Ven!“ volal. „Kdy přijde pomoc?“

Duchenay se otočil. „To nevím. Kontakt byl přerušen. Ale ven musíme v každém případě. Tady se za chvíli všechno zřítí...“

Chudák Ir, pomyslel si Healy. Věděl, že Pounder je nebude evakuovat. Pounder měl strach z nákazy. Všechno, co vyšle, bude několik bombardérů, které srovnají všechno v okolí několika mil se zemí. Pentagon dá příkaz k plošnému vybombardování DINOLANDU – stejně jako každého dalšího kusu minulosti, který se napříště objeví.

Pár bomb by mohli také poslat do minulosti, pomyslel si Healy, kterého sužovala bolest a nedostatek vzduchu. Mlha mu zahalovala mozek stejně jako oblaky dýmu, které se valily venku k noční obloze. Celou křídovou dobu by mohli jadernými bombami uvrhnout do stavu nukleární zimy!

Tím by se snad problém vyřešil... Jenže co by se pak stalo s přítomností? Zmizela by jako hologram, který někdo prostě vypnul, jako předtím proud v oplocení...?

„Nač čekáte, majore?“ zeptal se Duchenay, když ostatní už vyběhli ven a Healy pořád ještě seděl na místě. „Pojďte s námi – rychle! Nebo tady snad chcete zůstat a zemřít?“

Healy se usmíval. Musel se usmívat už dost dlouho, protože když se ho Duchenay dotkl, byl mrtev.

Shumway, Arizona.

Obyvatelé malé obce byli vytrženi ze spánku ještě před východem slunce.

„Richy Donner zabil svého otce a doktora!“ Tato zvěst se bleskurychle rozkřikla po všech ulicích, do všech domů. Všude se rozsvěcovala světla. Lidi burcovalo ze spánku zvonění. V městečku se sotva dvěma tisícovkami obyvatel každý každého znal, a to, co se tady teď proslýchalo, byla hotová senzace.

Celé rodiny proudily jen narychlo oblečené k pozemku Donnerových, kde policejní vůz a sanitka zcela zjevně dokazovaly pravdivost toho, co se rozkřiklo.

Vzadu ve voze už ležela dvě přikrytá těla. Šerifa nebylo nikde vidět, ale dva jeho pomocníci dělali všechno možné, aby zabránili chaosu. V Shumway se narodili a znali prakticky všechny, takže museli všem odpovídat na dotazy. S poznámkou „bez komentáře“ se tady nikdo nespokojil. A tak se postupně lidé dozvěděli, co se v domě Donnerových té noci odehrálo:

Richard, syn, který žil se ženou v Bullhead City a pracoval v oddělení soudního lékařství městské policie, přijel se svou ženou na návštěvu. Včera.

A dnes v noci, v záchvatu šílenství, zabil přivolaného doktora Gibbona a vlastního otce! Holýma rukama! Jeho matka se zachránila v

poslední chvíli, když už ji syn také začal rdousit. Byla to také ona, kdo zavolala policii.

Dvojnásobná vražda byla v nedlouhé historii Shumway, kde by i „obyčejná“ vražda docela stačila, nebývalou událostí. Nikdo neměl doma stání. Každý se chtěl stát svědkem onoho „historického zločinu“.

Pak náhle hlučící dav před nenápadným dvouposchodovým domkem zmlkl.

Ve dveřích se objevil ten, jenž onen krvavý zločin spáchal: Richard Donner. Většina z lidí ho znala jako „malého Říšu“.

S pouty na rukou kráčel před šerifem k policejnímu vozu. Ale jak kráčel! A jak vypadal! Šel neohrabaně a přihrbený, jako by nesl metrákový náklad. Současně z něj vyzařovalo cosi zvířecího, co každý z přihlížejících cítil a z čeho se doslova svíralo hrdlo.

„Co se to stalo s jeho kůží?“ zašeptal kdosi.

„Všude má skvrny,“ přikývl někdo jiný.

„A neteče mu krev, i když má kůži rozedranou,“ zamumlal třetí.

Každým těžkopádným krokem, který vrah učinil, hluk opět sílil, až se proměnil v lomoz drásající nervy.

Zdálo se, že Richard Donner to nevnímá. Vrávorál jako nějaký neživý kolos směrem k vozu. Pohled měl zastřený.

Pak vyšla z domu Ethel Donnerová – jeho matka, v doprovodu jednoho ze sanitních zřízenců. Kolem ramen měla přehozenou příkrývku, jako by jí v téhle vlahé letní noci byla zima. Následovala svého syna ve vzdálenosti, která byla ještě něčím víc než prostorovým odstupem.

Takto ještě nikdo tu ženu neviděl: Bledá jako křída a jako by naprosto duchem nepřítomná. Prošla kolem sousedů a ani si jich nevšimla. Oči měla vytřeštěné, ale jako by byla slepá vůči všemu, co se odehrávalo kolem ní.

„Ethel!“ zavolal kdosi.

Zvolání ignorovala. Zatímco Richard nastoupil pod šerifovým dohledem do hlídkového vozu, kráčela vrávoravým krokem dál. Posadila se dopředu do sanitky. Přibouchnutí dveří, které se za ní zavřely, působilo jako signál.

Dav se vrhl k hlídkovému vozu, v němž právě před pohledy lidí mizel Richard Donner.

„Co se stalo šerife? Opravdu zabil Carla a doktora?“ Drastická

slova toho, kdo zvolal, vyjadřovala myšlenky všech ostatních.

Šerif, který chtěl rovněž nasednout do vozu, se ještě jednou zarázil a pak se opřel o kapotu. „Běžte domů, lidi. Nerušte vyšetřování. Ještě nemůžu nic říct. Všechno se včas dozvíte.“

Po ulici se sem přihnál vůz a zastavil se zaječením pneumatik rovnou vedle něj. Vyskočil z něj novinář a ihned spustil blesk fotoaparátu. Začal ze sebe o překot sypat otázky. Šerifovi to připadalo nesmírně hloupé. Se zavrtěním hlavy se odvrátil.

„Stůjte! Počkejte! Kam vezete toho muže?“ volal novinář, o němž nikdo netušil, odkud se tady tak rychle vzal. V Shumway nevycházel žádný deník – jen církevní týdenní noviny. Zato zde ovšem bylo vězení s celou pro vystřízlivění a domácí usoudili podle směru, který auto nabralo, že má namířeno právě tam. Sanitka se vzdalovala směrem do města.

I lidé se dali do pohybu. Dům Donnerových ztratil svou přitažlivost. Vydali se za šerifem a za tím, koho považovali za vraha.

Zůstali pouze šerifovi pomocníci a Richardova žena Angela, na niž jakoby nikdo nemyslel. Pořád ještě byla nahoře v domě. Na činu se podílela jako pasivní pozorovatelka. Jeden z šerifových pomocníků se o ni měl postarat až do chvíle, kdy dorazí vyžádaná posila z vedlejšího městečka. Velice se přitom divil, že žena drmolí naprosto nesrozumitelné věty.

„Taková zima, taková tma... Mám strach... Jsem unavená, slabá, prázdná. Chce se mi umřít. Hlad... mám hlad. Proč je tady tak vlhko, lepkavo? Chtěla bych se potopit. Ponořit se a lovit. Jsem tak slabá...“

O dvě hodiny později se všichni divili ještě více. To tehdy, když se nad Shumway objevila helikoptéra letectva, obec začaly obkličovat tanky a hermeticky ji odřízly od okolního světa.

Logandale, Nevada, toutéž dobou.

„Babi!“ zvolala pětiletá Meg Sorrowová. „Babi, pojď sem rychle!“

Znělo to velice vyděšeně. Ale to bylo u Meg obvyklé. Křičela vždycky, jako by šlo o život. Většinou ovšem šlo jen o rozvázanou

tkaničku, o rozbitou hračku nebo o to, že její milované Barbie vypadl chomáček vlasů.

Elisabeth Sorrowová byla dost zkušená na to, aby věděla, že kdykoliv její temperamentní vnučka zavolá, je zapotřebí rychle zareagovat. Meg byla dost tvrdohlavá a svévolné dítě, což musela zdědit po své matce. Pokud něco vzbudilo její vztek nebo nevoli, ve vteřině dokázala obrátit svůj dětský pokojík vzhůru nohama.

Elisabeth si občas přála, aby se navrátily doby autoritativní výchovy. Ovšem na druhé straně dovedla být Meg hotovým andílkem.

Vyšla z kuchyně, kde si právě vařila ranní kávu. Jill a Andrew byli z domu pryč. Oba byli zaměstnaní. Elisabeth se v jejich nepřítomnosti starala o domácnost v dvojdomku, který postavili spolu se zemřelým manželem, a hlídala Meg. To bylo ovšem dost náročné a občas to stálo spoustu nervů.

„Copak už zase máš?“ zvolala, když vešla do neuklizeného dětského pokoje a aby to vůbec mohla udělat, musela nejprve „vyklidit“ prostor bezprostředně kolem dveří.

Meg seděla s pláčem uprostřed hraček. Babička se k ní probojovala, posadila se na zem a vzala ji do náruče. „Co se to zase stalo mému malému andílkovi?“

Meg se rozvzlykala ještě víc a teprve za hodnou chvíli ze sebe dostala: „U okna, babi...u okna.“

U okna nebylo nic. Bylo tady jen jedno okno a Elisabeth k němu pohlédla dvakrát. Ale neobjevila nic, co by mohlo způsobit onen výbuch Meginých citů.

Venku začínalo nádherné ráno. Po snídani půjde Elisabeth s vnučkou do parku a budou tam krmit kachny. Jako každý pracovní den. O víkendech pak chodily krmit větší zvířata do zoologické zahrady. Bylo to sice zakázáno, ale dělaly to hrozně rády.

„Nic tam není. Copak jsi viděla?“

„Bylo to – strašné,“ vzlykala Meg. „Byla to tvář.“

„Tvář?“ Teď se Elisabeth shovívavě usmála.

Venku v zahradě pobíhal Dozer – ohromný teriér, který dnem i nocí vrčel a naháněl strach. Elisabeth ho nenáviděla, protože takovéto „zabijáky“ neměla ráda. Přivlekl ho jednou Andrew, když ho znepokojilo několik případů loupeží v sousedství.

Zloději už byli sice dávno za mřížemi, ale teriér zůstal. Jediné, k čemu byl dobrý – ale to by Elisabeth nikdy nepřiznala – bylo, že

držel nepovolané osoby daleko od pozemku.

„To není možné, miláčku. Ty jsi...“ Nepokračovala dál. Se stejnou dávkou ohromení i odporu sledovala neuvěřitelnou scénu, která se odehrávala u okna. Znenadání se tam skutečně objevila „tvář“ přesně tak, jak tvrdila malá Meg.

Samozřejmě to nebyla lidská tvář, ale – ať to byla náhoda či ne – už podruhé se tam venku na skle usadilo množství neuvěřitelně velkých exemplářů jakéhosi hmyzu přesně tak, že vytvořilo něco jako hlavu s očima, nosem a ústy. Odporné na tom všem byly mozaikovitě oči, které jako by opětovaly Elisabethin pohled!

Zadržela dech a přitiskla k sobě Meg silněji než chtěla.

Dítě zaprotestovalo, vyvinulo se z náručí, zíralo k oknu a křičelo jako najaté. „Tam...!“

Elisabeth nedokázala nic jiného, než přikrýt dítěti ústa dlaní. Ten pohled jí dočista ochromil rozum. Ještě nikdy neslyšela o existenci takových monster. Sršni to nebyli. Ale co potom?

Chtěla vstát. Už jenom proto, aby se mohla zhluboka nadechnout. V té chvíli jí zvuk zvenčí pronikl doslova do morku kostí.

Dozer! Bylo to Dozerovo štěkání a kňučení, které náhle dolehlo až do domu. Ještě nikdy Elisabeth neslyšela z tlamy toho zvířete tak úpěnlivé zvuky. Nevěděla už, co si s Meg počít.

Malá se svíjela v jejím objetí a chvíli to trvalo, než Elisabeth pochopila, že ji téměř zardousila.

Okamžitě ji pustila. Meg kopala a rozháněla se kolem sebe rukama. Elisabeth vstala ze země. Když se zvedla, připadalo jí, že všechna krev se jí soustředila v nohou.

„Mám strach!“ volala Meg.

„Tak pojd’!“ Její babička nebyla zdaleka tak rozhodná, jak předstírala, když k ní natáhla ruku. „Půjdeme spolu vedle. Zavolám pomoc. Někdo přijde. Zavolám tatínkovi.“

Uprostřed pohybu se zarazila.

Nejprve nevěděla proč. Pak si uvědomila, že pes přestal kňučet. Pronikl sem jiný zvuk. A pak se to stalo.

Celé hejno těch nestvůr s mozaikovými očima se zvenčí vrhlo proti sklu, nezastavilo se a zabušilo do okna tak prudce, že se sklo roztříštilo a roj těch malých příšer se nahnul dovnitř ještě dříve, než babička s vnučkou doběhly ke dveřím.

To byl teprve začátek.

Toho rána zažilo Logandale ještě mnoho takových útoků. Z čistého nebe se vrhaly na městečko roje krvežíznivých moskytů. Našli si cestu všude – dokonce i tehdy, když se ozvala první varovná hlášení a pokyny obyvatelstvu, jak se má chovat.

„Něco se sem hrne,“ zašeptala Nad’a Bancroftová. Seděla těsně přimknutá k Allanu Hunterovi ve stínu vyhořelého vraku helikoptéry, který byl odmrštěn až na okraj přistávací dráhy.

Pořád ještě jim připadalo neuvěřitelné, že přežili ráno. Nad táborem se vznášelo hrobové ticho. Všude hořely malé ohýnky. Při zadrženém dechu bylo možné odevšad slyšet sténavé zvuky a hlasy.

Stanice ještě stála, byla ovšem značně poškozená. Kdyby padlo rozhodnutí udržet tuto základnu v DINOLANDU i nadále, bylo by zapotřebí rozsáhlých oprav.

Musely by se vyměnit i ploty. A příkop.

„Nic neslyším,“ odvětil Allan Hunter.

Opodál leželi na zemi Duchenay a Sondstrup. Duchenay měl oči zavřené, ale bylo nepravděpodobné, že by spal. A nebyla to ani únava. Profesor horní polovinou těla chránil krabici, v níž se skrývala dozrávající dinosauří vejce. Teď s nadějí zvedl hlavu, ale pak ji zase rezignovaně svěřil.

„To není nic.“

„Slyším to docela jasně,“ řekla teď Nad’a poněkud hlasitěji. Nesnášela, když se jí dávalo nepřímě najevo, že ji někdo nebere vážně.

„Co přesně slyšíš?“ zeptal se Hunter a podle tónu jeho hlasu se zdálo, že se obává, že se opět blíží jeden z Nadiných obávaných „záchvatů“. Jenže uklidněn zjistil, že se jí v očích neobjevilo ono podivné jiskření.

„Helikoptéra,“ řekla Nad’a.

Sondstrup se chraptivě usmál. Ani se nenamáhal znovu na to reagovat. Zavrtěl hlavou. Duchenay dokázal, že je naprosto čilý.

„Já taky nic neslyším. Je mi líto,“ řekl. Hunter zavřel oči a soustředil se. Pokoušel se vyloučit hluky z okolí a soustředit se na hluk helikoptéry, který prý slyšela Nad’a.

Ale nezaslechl nic. Musela se zmýlit.

„Healy měl pravdu,“ řekl Duchenay do ticha. „Nevím, jaké informace nám zatajil, ale už nevěřím, že by přišli. A jestli ano, pak ne proto, aby nás chránili.“

„Co tím chcete říci?“ zeptal se Sondstrup rozčileně. Rukama přešel po krabici, jako by cítil život, který v ní pulsoval.

„Nic,“ řekl Duchenay.

Párek Tyrannosaurů zmizel v džungli krátce před východem slunce. Nasycený a možná i vystrašený plameny, které se rozšířily po táboře, aniž by ovšem přeskočily do vlahého pravěkého pralesa.

Oheň byl také, vedle naděje na záchranu, důvodem, proč se skupinka probíla až k přistávací ploše. Hořely tam pokroucené trupy helikoptér, které před vyhlášením karantény obstarávaly styk s vnějším světem.

Byly celkem tři. Všechny tři ovšem rozdupaly jako hračky mohutné tlapy hrůzostrašných ještěřů. Vznítilo se palivo. Z někdejších technických zázraků zbyly jen ohořelé kostry.

„Co se stalo s Greenem?“ zeptala se Nad'a náhle. „Nikde jsme ho nezahledli.“

„Možná je mrtev,“ řekl Duchenay.

„Možná budeme všichni brzy po smrti.“

Díry v oplocení poskytovaly po vpádu Tyrannosaurů Rex volný průchod jakémukoliv dalšímu nepříteli z pravěku. Menší zvířata se mohla dostat do prostoru tábora docela snadno a mohla představovat další nebezpečí pro všechny, kteří přežili první útok a teď se všude možně ukrývali. Někteří dokonce v panice utekli přímo do pralesa. Bylo slyšet ojedinělé výstřely a výkřiky, z nichž se ovšem dalo soudit, že tento směr útěku nebyl zrovna tím nejvhodnějším.

„Přestaňte s tím,“ řekl Sondstrup směrem k jednomu ze svých nejbližších spolupracovníků v táboře.

Uběhly dvě minuty, během nichž se každý probíral vlastními úvahami. Pak se náhle docela blízko nich zvedla ze země postava v uniformě a začala divoce poskakovat.

Ten člověk si svlékl bundu a začal jí mávat k obloze, kde se nad vrcholky stromů objevila skupina vrtulníků. Listy rotorů strhávaly z větví jehličí a hnaly ho za rachocení motorů k zemi. Allan Hunter a ostatní nejprve užasle pohlédli na helikoptéry a pak na Nad'u Bancroftovou, která jako jediná neprojevovala překvapení.

Ze všech směrů se teď k přistávací ploše začali sbíhat lidé. Helikoptéry přistávaly. Vyskákali vojáci a začali organizovat spořádaný odsun těch, kteří přežili. To, že měli přes ústa směšné roušky, jen dokazovalo, jak si byli ještě všichni nejistí.

Doktora Stevena Greena našli v jeho laboratoři. Část zříceného stropu mu znemožnila útek ven. Zřejmě se až do samého konce věnoval své práci. Kdyby se oheň rozšířil až do této části stanice, určitě by přišel o život.

„Kam nás odvezete?“ slyšeli Nad’a a Hunter, jak se ptá profesor, když je všechny nadirigovali do nákladního prostoru helikoptéry.

„Na základnu,“ odpověděl ochotně dotázaný. „Zřídili tam karanténní zónu, ve které se má každý podrobit vyšetření a kde se pak rozhodne, co dál.“ Muž na okamžik zaváhal a pak řekl: „Dost se toho semlelo. Strašně moc. Generál vás očekává...“

Více než tyto narážky ovšem neřekl. A Sondstrup nastoupil až poté, co byla opatrně naložena krabice s vejci. Zdálo se, že ho nic jiného nezajímá...

Las Vegas.

Poslouchala zvuky tmy. Srdce jí bušilo až v krku. Tělo ji bolelo, jako by si polámala všechny kosti. Neodvažovala se pohnout. Ani na krok.

Mizzy naslouchala.

Shora dopadalo světlo jako kulatý sloup. Příšerný zvuk, výkřiky i střelba – všechno ustalo.

Ustalo to docela náhle, když Mizzy přehlédla kanál a zřítla se dolů.

Pryč z povrchu. Pryč od bzučící smrti, která ji pronásledovala.

Její pád zachytily jakési rostliny, jež se tady v podzemí rozbujely. Spousta drobných stonků a větviček. Někdo odstranil kryt kanálu a tato past zřejmě Mizzy uchránila od toho, aby sdílela stejný osud s

Earlem. A zřejmě i osud jiných, kteří měli méně štěstí než ona sama.

Rabín.

Blackjack.

Mizzy se zarazila. Pokoušela se zastavit mechanismus, který ji neodvolatelně přiváděl k šílenství. Krev jí bušila ve spáncích. Tady, v hlubinách labyrintu kanalizace, se cítila před hejnem moskytů v bezpečí. Ale nahoře...

Několik minut strávila tím, že si prohmatávala pohmožděné tělo. Kromě několika odřenin však ze všeho zřejmě vyvázla docela dobře.

Přímo před ní se matně leskl kovový žebřík. Používali ho ti, kteří udržovali odpadní systém města. Mizzy věděla, že by se po něm mohla bez problémů dostat nahoru. Věděla ovšem také, že to neudělá.

Byla doslova ochromená hrůzou.

Nikdy nezažila nic příšernějšího, než útok oněch krvežíznivých pravěkých moskytů, velikých jako palec. Snesli se z oblohy jako jedna z pověstných biblických ran.

Žili u jezera, k němuž vyrazila Earlova lovecká výprava. A protože ty bestie sledovaly krvavou stopu skoleného zvířete – Plesiosaury – dostaly se až do města.

Vinou jejich skupiny se tedy na Las Vegas sneslo neštěstí, kterého zůstávalo město po celé dva roky ušetřeno. Ty bestie by sem zřejmě nikdy z vlastního popudu cestu nenašly!

Mizzy bylo stále jasnější, co po celé dva roky nechápala. Spolu s Las Vegas se ocitla o celé miliony let v minulosti. V době, kde měli domov dinosauři, ale nikoliv lidé. A nemohla pochopit, co to znamená.

Viděla ty pravěké giganty z dálky – ostatní proti těm kolosům bojovali. Ale ona sama se oddávala iluzi, že tenhle strašný sen jednoho dne skončí. Že existuje cesta nazpět a někdo ji přece jen najde.

Teď, právě v této chvíli, jí došlo, že je to omyl, jímž klamala nejen ona sama sebe, ale patrně i všechny ostatní. Podvědomě.

Nikdy se nevrátíme zpátky, pomyslela si Mizzy. Nikdy.

Trochu si poplakala. Pak toho ovšem nechala, protože pochopila, že to nikam nevede. Nemá smysl, aby se chovala jako hloupá bezvýznamná šlapka, kterou byla pro všechny ostatní tak dlouho, až se za ni sama začala považovat.

Opět se zadívala nahoru.

Světlo bylo docela blízko.

Ale co ještě?

Snažila se, ale nedokázala se přemoci a vyšplhat se nahoru. V duchu se už viděla, jak umírá na dně téhle šachty hladem a žízní a jak se její kostra rozpadá na prach.

Ztěžka oddychujíc se přidržovala žebříku a narovнала se. Neustále proudění vzduchu sem přinášelo zápachy, které vzbuzovaly touhu zvracet. Ale po chvíli si na ně Mizzy zvykla. Ne ovšem na to, co na ni číhalo nahoře.

Šachta nahoru byla jedna věc, a nekonečně dlouhý, rozvětvený labyrint kanalizace, která odváděla exkrementy obyvatel do čisticí stanice, byla věc druhá.

Jestlipak existuje nějaká možnost ty krvežíznivé bestie přelstít?

Mizzy se rozhodla, že to zkusí. Ačkoliv všeobecná tma, která tady vládla, jí naháněla hrůzu. Ačkoliv nevěděla, jestli na ni tady dole nečíhá něco mnohem hroznějšího než nahoře.

Byly to skutečně jen rostliny, které sem byly naváté větrem, co vytvořily ochranný polštář, který ji při pádu zachránil? Nebo tady žije nějaké zvíře, do jehož hnízda dopadla?

Zapudila takovou myšlenku a neuvažovala dlouho, kterým ze dvou možných směrů se má vydat. Pomalu ohmatávala vlhkou zeď a šinula se dál. Ve strouze u jejích nohou už dávno netekly žádné výkaly. Mizzyny boty omývalo něco jiného. Měkké, houbovité, škubající se neviditelné věci. Při každém dotyku sebou znovu trhla a musela se do další chůze nutit.

Zápach, přestože si na něj už musela dávno zvyknout, byl za chvíli nesnesitelný. Leptavě se jí usadil na sliznicích, jako by uchycen nějakými ostrými háčky.

Mizzy už dýchala pouze ústy, ale pomáhalo to jen málo. Celé minuty se brodila tou hmotou, až najednou o něco zakopla o cosi, co jí podtrhlo nohy. Rozmáchla se do prázdna, odtrhla přitom něco ze stěny, co na ní jen volně spočívalo a dopadla se šplouchnutím do oné odporné hmoty.

Cosi jí udeřilo do hlavy a převálilo se po ní. Nějaký kryt. A když se Mizzy celá mokrá zase zvedla, našly její ruce ve zdi otvor, v němž cosi leželo. Její prsty se dotkly čehosi, co dobře znala.

Krátce nato vzplál paprsek světla.

Mizzy nevěřícně mžourala. Zápach, jímž byly nasáklé její šaty,

jako by se byla vynořila z žumpy, byl najednou docela vedlejší. Namířila nalezenou svítilnu do otvoru ve stěně a našla v něm další nářadí, odložené zřejmě údržbáři, kteří zde dole prováděli pravidelné kontroly a opravy. To, že baterka ještě po dvou létech fungovala, bylo ohromné štěstí. Zdálo se, že víko, které Mizzy z otvoru vytrhla, uchránilo všechny předměty uvnitř před vlivy vlhkosti takřka dokonale.

Ať už je to, jak chce, pomyslela si Mizzy. Byla úplně bez sebe radostí z toho objevu. Pomůže jí překonat úzkost z tohoto podzemního prostředí a jeho zápach. Už si nepřipadala jako slepá hlubinná ryba.

Aby trochu ušetřila baterku, Mizzy ji zhasla a zapnula ji teprve, až byla vnitřně připravena pokračovat v dalším pochodu do nejistoty.

Tu a tam, když chodba probíhala rovně, světlo znovu vypínala a nějakou dobu tápala ve tmě, aby šetřila baterku, která už zakrátko podstatně zeslábla.

Stále častěji mýjela kolmo nahoru vedoucí kovové žebříky. Nikdy ale nenašla dost odvahy, aby některého z nich použila.

Nejsem ještě dost daleko, pomyslela si pokaždé. Jsem ještě moc blízko...

Za hodinu už baterka jen skomírala. Mizzy bylo jasné, že musí použít nejbližšího žebříku, pokud se nechce dostat opět do též bezdějné situace jako na počátku.

Ovšem dřív, než k tomu dostala příležitost, stalo se během jedné z oněch „temných chvil“, kdy šetřila baterku, něco, z čeho jí vstaly vlasy na hlavě.

Ze tmy za ní – takže odtud, odkud přišla – se blížilo cosi, co se ohlašovalo plíživými zvuky a syčivým dechem.

Mizzy byla na několik vteřin jako ochromená. Ihned jí bylo jasné, že to není člověk. Nemusela to ani vidět, cítila to!

Nohy měla najednou jak z olova. Jako by jí vypověděly poslušnost všechny svaly v těle. Připadalo jí, že ji mokré šaty neskutečnou tíhou táhnou k zemi. Strach jí opět sevřel hrdlo. Jednomu nebezpečí s vypětím všech sil unikla – jenže tam zezadu se k ní teď blíží něco, proti čemu bylo hejno moskytů ubohou lapálií.

Nezdálo se, že by Mizzy měla takové štěstí i podruhé. Ani se neodvažovala zamířit skomírající paprsek baterky tím směrem – pokračovala dál tempem, jako by měla v patách celé peklo.

Příšera ji vytrvale pronásledovala.

Vojenská základna Boulder City, přítomnost.

Doktor Steven Green se odvrátil od mobilního monitoru. Poněkud pokulhával, ale byla to spíše opatrnost než nutnost. Noha, která mu po útoku Tyrannosaurů uvízla mezi troskami laboratoře, musela být obvázána. Jen mírné natažení vazů v kotníku. Zlomeno nebylo nic.

„Co je to za záběry?“ zeptal se do prázdna. Byl oddělen od zbytku osazenstva tábora a umístěn v této části velké haly, kde na něj čekal tým mužů a žen v ochranných oblecích, kteří ho prohlédli a pak postavili pod desinfekční sprchu. Nakonec dostal kombinézu a odvedli ho sem, do této vedlejší místnosti.

Obrazovka se neslyšně projasnila a objevily se na ní záběry.

Kdyby to doktor Green sám neprožil, mohl by to považovat za nějaký hororový film, jaký občas přichází do módy.

Byly to scény z jednoho amerického městečka.

Záběry z invaze.

„Kde se to stalo?“ doplnil svou otázku.

První dvě hodiny po vyproštění byl rád, že přežil. Tato reakce ovšem převažovala i u ostatních zachráněných, bez ohledu na to, zda patřili k vojenské nebo vědecké části personálu.

Ted' se ovšem začaly Greena zmocňovat pochyby.

„Kolik mrtvých bylo v táboře?“ zeptal se v přesvědčení, že ho někdo slyší. Patrně i vidí.

Náhle se ozval hlas, který vyplnil prázdno, jež zanechala jeho slova.

„Ty záběry byly zabaveny jednomu televiznímu štábu,“ dozvěděl se za chvíli. „Soukromé televizní stanici. To místo se jmenuje Logandale v Nevadě. Moskyti se tam objevili ráno. Jejich počet jde do statisíců, pokud ne do milionů. Zaútočili na všechno, co se pohybo-

valo po ulicích. Pár částí toho roje proniklo do domů.“

Green zavrtěl hlavou. Zvedl ruce, jako by tím mohl zastavit příval těch slov.

Fungovalo to.

„O čem to mluvíte? Moskyti u jezera byli přece postříkáni zvláštním aerosolem a vyhubeni. A žádné z pozorování nenasvědčovalo tomu, že by bylo ještě nějaké druhé hejno. Jak daleko je to Logandale od DINOLANDU?“

„Sto dvacet mil vzdušnou čarou,“ odpověděl hlas bezvýrazně. A bez přestávky dodal: „Máte pravdu, bylo patrně jen jedno hejno – to, které napadlo Logandale. Město jsme hermeticky uzavřeli. Stejně tak i Shumway, kde už se předtím objevily náznaky rozšíření té horečky. Několik moskytů jsme chytili a prohlédli je. V jejich nervových vláknech jsme našel stopy jedu, který by každého živočicha během několik vteřin usmrtil. Jenže v tomhle případě ta látka selhala. Nemusím vám snad říkat, co to znamená...“

„Moskyti jsou proti tomu jedu odolní? Stali se odolnými nebo jsou odolní sami od sebe?“ Green uvažoval o své vlastní otázce. Pak přikývl. „No nic. Vezměme to prostě jako fakt. Jsou to přece jen dost komplikované struktury, které se od dnešních organismů liší miliony let evoluce. Přesto je to úžasné.“

Odmělčel se a čekal.

Nedělo se nic. Žádný komentář.

„Proč se tak dlouho váhalo s pomocí táboru?“ zeptal se. „Kolik mrtvých, kromě majora Healyho, tam bylo?“

O Healyho smrti se dozvěděl teprve během letu sem.

„Je to vůbec důležité?“ Green se otočil. Neslyšně se otevřely dveře. Muže, který vstoupil, znal jen od vidění. Osobně se s ním ještě nikdy nesetkal.

„Jestli je to důležité, generále?“ Green zamířil k muži v uniformě, o němž mnozí říkali, že až odejde z armády, stane se nejmocnějším mužem v zemi. Pounder dělal od samého začátku všechno pro to, aby DINOLANDU využil jako odrazového můstku pro svou kariéru. Dokonce i jeho kritikové uznávali, že je to vynikající strateg. „Hovoříme o lidech!“

„Vždyť žijí,“ namítl Pounder. Zastavil se před doktorem Stevenem Greenem a ukázal na monitor. „Ti lidé támhle – ženy, děti, staří, nemocní, kdokoliv chcete – ještě nevědí, jaký osud je čeká. Ještě

nevědí, že ta bodnutí byla teprve začátkem. Myslí si, že vláda se zbláznila, když vyhlásila nad jejich městem výjimečný stav. Vy to víte nejlíp, doktore Greene!“

„Co po mně chcete?“ zeptal se muž, který chtěl za týden slavit své čtyřiačtyřicetiny a který tušil, že k oslavám asi nebude vhodná příležitost. „Už se nebojíte, že se nakazíte? Už konečně věříte, že se ta nemoc přenáší jen krví?“

„A jinými tělesnými tekutinami,“ přikývl Pounder. „Například spermatem.“

„Spermatem?“

„Člověk jménem Richard Donner,“ odpověděl Pounder. „Asi jste o něm nikdy neslyšel, ale pomáhal při pitvě jedné prostitutky, se kterou měl styk Norman Frohn, než ji zabil. V Bullhead City. To už byl Frohn nakažený. Infikovaný tou látkou, kterou tušíte v krvi dinosaurů. Tenhle Donner zřejmě nakazil svou ženu při pohlavním styku bez ochrany. Odjel pak do Shumway – taky takový jeden zapadákov – a zabil tam v šílenství dva lidi. Blábolil stejně jako Frohn, Runer a ostatní. Dozvěděli jsme se o tom těsně předtím, než se stala ta věc s táborem. Teď už jsme zrušili izolaci kolem Shumway – stopu nákazy jsme vysledovali a postižení byli izolováni. To by podle mne mohlo být všechno. Jenže pak se snesl ten smrtící mrak na Logandale...“

„Pořád jste mi ještě neřekl, co ode mne očekáváte,“ přerušil ho Green. „Mám pokračovat ve své práci, nebo máte jiné lidi, kteří se toho ujmu?“

Pounder se užasle podíval. „Není nikdo vhodnější než vy,“ řekl nakonec. „Vy musíte pokračovat. Moskyti už Logandale opustili. Nikdo momentálně neví, kde jsou. Horečně je hledáme, ale existují obavy, že si vyhledají za oběť další město! Je to podle našeho soudu dost absurdní chování, ale nemůžeme ho změnit.“

Green zavrtěl hlavou. „V přírodě neexistuje žádné absurdní chování, generále,“ řekl tiše. „Obávám se, že my neseme vinu na tom, že moskyti opustili svůj obvyklý životní prostor.“

„Myslíte ten jed...?“ zeptal se Pounder.

Green přikývl. „Nezabili jsme je, ale vyhnali jsme je z DINOLANDU. Jen si hledají nové místo, kde by se usadili.“

Las Vegas.

Mizzy utíkala, zakopávala, upadla, zase se zvedla a běžela dál. Pak už to nevydržela přece jen namířila baterku za sebe. Nad tím, co spatřila, jí málem ztuhla krev v žilách. Průřez kanalizace vyplňovala úděsná příšera: masivní, temná a ocasem bušícím do stěn. Vlnila se poněkud těžkopádně, takže na první pohled připomínala krokodýla.

Mizzy ztratila poslední schopnost reálně uvažovat. Jako dítě věřila povídkám, že existují „velkoměstští krokodýli“, kteří obývají podzemní kanalizaci. Teď jednoho viděla na vlastní oči a v duchu se ptala, jestli se už nadobro pomátla.

Mizzy se nevyznala v paleontologii. Nevěděla, jak se tahle nestvůra jmenuje. Viděla jen její zlé oči ve tvaru kapek a odlesk mdlého světýlka baterky v nich. A vytušila také, kolik energie se ukrývá v tom zelenavém šupinatém těle. Blány na prackách, které nebyly uzpůsobeny životu na zemi a mohutný chřtán, z něhož vycházely dychtivé, hrdelní zvuky, takže Mizzy už takřka cítila jeho horký dech.

Žebřík, pomyslela si. Táhle vpředu je žebřík. Nahoru mě to nemůže pronásledovat!

Jenže náskok, který Mizzy měla, rapidně mizel.

K žebříku to bylo ještě dvacet metrů...

Řev byl tak silný, jako by ta bestie byla už bezprostředně za ní.

Patnáct kroků...

Cvaknutí čelisti a rozzuřený řev způsobily, že se Mizzy takřka zastavilo srdce.

Deset kroků...

Nestihnu to, napadlo ji. Žebřík je moc...

Dostala do zad mohutnou ránu. Málem ztratila rovnováhu. Upustila lampičku, která se odkutálela do břechy tekoucí v úzké stoce. Kanál byl tak malý, že se do něj pronásledovatel nemohl potopit a plavat. To by totiž už dávno bylo po všem.

Netvor ťapal chodbou dál. Tohle nebyl jeho živel. A přece...

Mizzy s výkřikem zavravorala dopředu, kde tonul ve tmě žebřík. Další rána do zad způsobila, že sotva popadala dech. A pak znovu úder zavřeným zobákem. Jako by si ten netvor s ní chtěl hrát.

Mizzy si nedělala žádné iluze o tom, že by ji ta bestie na konci oné „hry“ nezabila a nepozřela.

Tato poslední rána znamenala konec.

Mizzy sice dospěla k žebříku, ale jinak, než si to představovala. Totiž hlavou napřed!

Tvrdý náraz ji v okamžení zbavil vědomí.

Stačila ještě zaregistrovat, jak se otvírá mohutná tlama toho netvora – a současně oslnil celou scénu blesk.

To už je smrt, pomyslela si. Už o takovýchto efektech kdesi četla.

A tím posledním, co svými smysly zaregistrovala, bylo zadunění bouřky.

Mizzy milovala bouřku. Jen ne takhle hluboko pod zemí.

Umírání je snadné, řekla si.

A vyzkoušela to.

Přítomnost, o několik dní později.

Drobné mžení dopadalo na skleněný kryt palubní desky. Možná to také byl jen kondenzovaný mlžný opar, který stoupal ze slaného pravěkého jezera, v jehož bažinách se vylíhly ony bestie, které už několik dní sužovaly menší obce.

Doposud selhaly všechny pokusy moskyty zastavit.

„Co nás čeká?“ zeptala se Naďa.

Hunter se podíval dolů, kde se z oparu vynořila Pangaea. Z jachty vyzařovalo cosi nepřátelského i poté, kdy byl radiovým impulsem vypnut ochranný štít.

„Nevím,“ řekl.

„Mohl jsem teď sedět někde v pohodlné laboratoři a dívat se se

Sondstrupem jak se z těch vajec líhnou dinosauři,“ řekl Duchenay, který seděl mezi nimi. „Jak jsem se jenom mohl místo toho dát na takový hazard?“

„Doprovodit nás?“ Nad’a se usmála. „Prostě jste si na nás zvykl. A na problémy, Noele. Tím to je.“

„Kdyby to bylo všechno, mohl bych vás adoptovat, a tím bych měl do konce života o vzrušení postaráno. Ať už kdekoliv – ale nemuselo by to být zrovna tady.“

„Letím dolů,“ ohlásil pilot helikoptéry.

Brzy nato se spustili po provazovém žebříku na palubu lodi. Hunter šel první, Nad’a jako poslední. Trochu na Sondstrupova asistenta naléhala, aby si to ještě nerozmyslel. Nakonec byl z helikoptéry spuštěn balík, ve kterém byly potřebné pomůcky. Potravin měli dostatek, ledničky na Pangaei musely být ještě k prasknutí plné. Pilot helikoptéry na ně zamával a pak zase zmizel v mlze.

„Takže jsem zase tady,“ řekl Hunter. Zamířil ke dveřím kabiny, zatímco Duchenay přistoupil k Nadě na přídi.

„Už jste na něco přišla?“ zeptal se.

Nad’a mírně pokrčila rameny a pak zavrtěla hlavou. „Ještě jsem se pořádně nerozkoukala.“

„Vypadalo to tak.“

„Vím, ale byla jsem jen zamyšlená.“

Duchenay dokázal, že má dobrý odhad. „Frohn?“ zeptal se.

To ji zarazilo. „Taky,“ poopravila ho. Skutečně musela myslet na paleontologa, s nímž tady na palubě strávila nějakou dobu. Na člověka, který se pak pokusil ji zabít a sám si vzal život. Jen díky okamžitým oživovacím pokusům se podařilo Nad’u dostat ze stadia klinické smrti. Dokázal to doktor Steven Green. Tentýž doktor Green, který teď seděl v Alamo a jemuž měli pomoci při nalezení prostředku proti epidemii, která se začala povážlivě šířit.

„Jak je vám jinak?“ zeptal se Duchenay.

„Pojďte!“ zvolal Hunter. Vchod do kajuty byl otevřený.

„Hned to bude,“ zavolala za ním Nad’a. „Běž napřed.“

Zaváhal a pak jim zmizel z očí.

„Myslíte ty záchvaty?“ obrátila se Nad’a k Duchenayovi, který si ce neměl žádný doktorský titul, ale byl vynikajícím koordinátorem a organizátorem. Vždyť to byl on, kdo přišel na souvislost mezi Nadinými záchvaty a nepravidelnými intervaly časových skoků. Nikdo

nečetl statistiky s takovým zaujetím jako on.

„Už se s tím učím žít,“ řekla s pohledem upřeným do dále na jezero. Slunce už stálo takřka na vrcholu své dráhy. Tento první den jejich návratu nechtěli začínat žádné vědecké práce – měl sloužit pouze k aklimatizaci a k zorientování.

Pro Nad'u a Huntera měl sloužit především k tomu, aby zjistili, co se stalo se skupinou pěti delfínů, které museli, přinuceni vývojem událostí, nechat několik dní v jezeře samotné. Už z helikoptéry zjistili, že bóje, které označovaly ochrannou klec, zmizely. To samo ovšem nebylo důvodem k nějakým přehnaným obavám. Možná to byla pro delfíny i výhoda, protože už jednou se pro ně klec stala takřka smrtelnou pastí, když na ně zaútočil Plesiosaurus.

„Jste si tím tak jistá?“ namítl Duchenay.

„Ano.“ Nenaléhal už dál, ale bylo jasné, že nesdílí její optimismus.

Sama od sebe se zeptala: „Vy mi nevěříte? Byl jste u mého posledního ‚záchvatu‘ – bylo to teprve včera. Už jsem se docela ovládla. Jen na chvilinku jsem ztratila vědomí – nic víc.“

„Byl to jen velmi slabý časový skok,“ řekl Duchenay mírně. „Dovzvěděli jsme se, že se do přítomnosti dostal jen malý kousek pravěku.“

„Ale to je přece jedno! Prostě si na to začínám zvykat. Zvládnou i větší skoky. Já...“

„Nikdo neví, co znamená ta shoda mezi vašimi záchvaty a těmi skoky. Nikdo ani nemá momentálně čas se tím zabývat natolik, jak by bylo zapotřebí,“ řekl Duchenay. „Tušíme jen, že vaše smysly jsou od toho krátkého prožitku smrti natolik citlivé, že jste teď všechno schopna vnímat mnohem intenzivněji, než ostatní lidé. I vrtulníky, které nás zachránily, jste slyšela mnohem dříve než my. Jste...“

„Nechme toho,“ poprosila Nad'a. Otočila se a chystala se jít za Hunterem. „Kdy mají dorazit čluny?“

„Za několik minut. Startovaly těsně po nás. Jen jsou trochu těžší a pomalejší.“

Sestoupili do podpalubí, kde už Hunter zaktivovat nejdůležitější přístroje – zejména echolot a vzdušný radar.

„Už se blíží.“ Zdálo se, že zaslechl útržek rozhovoru a ukazoval na monitor radaru.

„A jezero?“ zeptala se Nad'a.

„Klid,“ odpověděl s pohledem upřeným na sonarový radar a dodal: „Až moc klidné.“

„Ani stopa po delfínech?“ zeptal se Duchenay.

„Ani stopa po čemkoliv,“ odpověděl Hunter. „Helikoptéra je zřejmě vyplašila.“

„Možná...“

Společně zasvětili Duchenaye do vnitřního chodu Pangaey. Díky jeho mimořádné chápavosti všechno trvalo velmi krátce. Když se na obzoru objevily oba nákladní vrtulníky, stáli už všichni tři opět na zadní palubě.

Pod jedním z vrtulníků se na mohutném laně houpal záchranný člun, jako náhrada za ten, který se potopil při útoku Plesiosaury. Druhá helikoptéra vezla zavěšený zázrak techniky, který jim měl umožnit podívat se do podvodního světa pravěkého jezera: úzká jednomístná ponorka, v níž se dalo přebývat a pracovat pouze vleže.

Zbývající technika už byla na lodi. S ponorkou se počítalo od samotného počátku, jen její přísun se poněkud pozdržel.

„Dali jí dokonce jméno,“ zamumlala Nad'a, když se objekty dostatečně přiblížily. „Panthalassa,“ přečetl Hunter bílý nápis na moderním trupu. „Tak se nazývá pravěký oceán z raných dob Země...“

„Já vím,“ ozval se Duchenay, který se domníval, že ta poznámka platila jemu. Shovívavě se usmál.

Spuštění člunu a ponorky do vody trvalo takřka hodinu. Zejména upevnění Panthalassy do přesné mechaniky se ukázalo složitější, než očekávali.

Když všechno dokončili, byli všichni zalití potem. Aby si celou věc usnadnili, spustili záchranný člun rovnou na vodu vedle jachty. Hunter ho chtěl hned použít.

„Dáme si přestávku,“ navrhl Duchenay.

„Později,“ namítl oceánolog a zavrtěl hlavou. „Ale vy si klidně odpočiňte. Někdo musí stejně dohlížet na radiolokátor, abychom nezažili nějaká nepříjemná překvapení.“

I s tím už měli dost smutnou zkušenost.

„A vy?“ zeptal se Duchenay.

„My budeme hledat delfíny,“ odpověděla Nad'a za muže, kterého si ještě nedávno chtěla vzít. Pak přišly události, které pořádně zamíchaly jejími city. A to tak, že si momentálně nebyla jistá, co k němu cítí – a co on k ní.

„Fajn,“ řekl Duchenay a zmizel v podpalubí.

„S ním jsme trefili do černého,“ řekl Hunter po chvíli.

„Noel je v pořádku,“ přikývla.

„Měli bychom si spolu promluvit,“ řekl. „Brzy.“

Krátce zaváhala. Pak přikývla, „Nejprve ovšem delfíni.“

„Nejprve balík.“ Hunter zamířil k ještě nerozbalené bedně, kterou vezli s sebou. Otevřel ji a vytáhl z ní kromě harpuny, která jim byla víceméně vnučena, i přístroj, který vypadal jako fotoaparát s teleobjektivem.

S fotografováním to ovšem nemělo nic společného. Nástavec byl vysílač, přijímač a současně záznamový přístroj a „objektiv“ byl mikrofon, který dokázal vysílat sonarové vlny a tóny. Držel se pod vodou a potřeboval proto jistou délku.

Takto vybaveni nasedli do člunu, ale od Pangaey se zatím nevzdalovali. Využili jen plošinu přivrácenou k jezeru, aby uvedli do chodu přístroj, jímž chtěli přilákat delfíny.

Hunter měl dostatek příležitostí, aby se na tuto chvíli připravil. To, co teď vysílal z digitální kazety do slané vody jezera, bylo výsledkem rafinovaného programu, který zpracoval na počítači.

Nad'a zírala na jezero, které mělo ohromné rozměry. Břeh byl na všechny strany tak vzdálený, že nebylo možné rozeznat detaily.

Mírné šplouchání vody, která narážela na bok lodi, skřeky plazů z dálky a zvuky, které sem od korun gigantických plavuní a kapradin přinášel vítr – občas i výkřiky, představovaly celé spektrum zvířecích emocí.

Nad'a to všechno intenzívně vnímala a zjistila, že se její vztah k tomu všemu od jejich první návštěvy změnil. Změna ovšem tkvěla v oblasti, která se šikovně vymykala jejímu analytickému rozumu.

Hunter vzhlédl vzhůru. „Nic,“ řekl, „nereaguji.“

Nad'a přerušila pozorování a přitáhla se k němu blíže. „Možná jsou mimo dosah. Musíme to zkoušet pořád dál. Když bude třeba, objedeme se člunem celé jezero.“

„Nehledě k tomu, že to odporuje našemu úkolu,“ řekl, „by nás měli slyšet všude v jezeře. Nastavil jsem nejsilnější vysílací výkon. Měl by stačit.“

„Pak mají jinou práci. Nebo jsou docela vystrašení. Nebo...“

„...mrtví.“ Přikývl.

„Nemaluj čerta na zed'.“

„A ty zase sundej růžové brýle.“

Zvedla ruku a pohladila ho po tváři. Zábrana, kterou přitom musela v sobě samotné překonat, ji znejistila ještě víc. Spustila ruku.

Náhle pocítila napětí.

„Co je...?“

„Tiše!“ řekl a zkontroloval údaje na skřínce. „Něco se sem blíží...“

Nahoře na přídi se objevil Duchenay. „Něco se blíží!“

„Jak je to velké?“ zeptala se Nad'a.

„Menší než člověk.“

„V jaké hloubce?“

„Těsně pod povrchem.“ Duchenay se krátce zorientoval a pak ukázal na západ, kde byl břeh vzdálen nejvíce. „Blíží se to odtamtud.“

Všichni se obrátili naznačeným směrem. Hunter zavrtěl hlavou. Sevřel harpunu. Nad'a několik vteřin upřeně sledovala jakýsi bod, pak položila ruku na zbraň a stlačila ďáblský nástroj k zemi. „Ne, nech toho! Něco vidím...“

„Nic tam není,“ začal Hunter. Pak si uvědomil, že už jednou o Nadiných slovech zapochyboval. „Co je to?“ zeptal se. „Některý z delfínů? A jen jeden?“

Dala si s odpovědí načas. Když pak promluvila, Hunter ani Duchenay stále ještě pouhým okem nic neviděli.

„Vidím špičatou ploutev. Zdá se, že jsou to naši drobečci.“ Duchenay jim podal do člunu dalekohled. Hunter po něm sáhl a zkoumal vodu. Pak přikývl. „Vraťte se, prosím vás, k radiolokátorům, Noeli.“

„A co když to bude nějaký druh žraloka...?“

„Není to žralok,“ řekla Nad'a suverénně.

Duchenay zmizel.

O pár vteřin později se delfín s prskáním objevil u lodi. Hunter zaznamenával jeho zvuky, zatímco Nad'a se začala věnovat uklidňování naprosto zmateného zvířete.

„Co je s ním? Kde jsou ostatní...?“

„Byli jsme dlouho pryč,“ připomenul jí Hunter. Pochopil, že pokud se delfínům něco stalo, bude všechno velice komplikované.

Nad'a se dojemně starala o delfína, který disponoval úžasnou inteligencí. Původně chtěli celou delfíní školu použít k prozkoumám

jezera. Komunikační program, který vyvinul sám Hunter, jim umožňoval do jisté míry se s těmito mořskými savci dorozumět.

Ted' už si ovšem nemysleli, že to byl dobrý nápad. Zdálo se, že tohle pravěké jezero, plné nejrůznějších tvorů, je příliš nebezpečné. Bylo zde mnoho dravců a obětí, s nimiž předtím nepočítali. Pro delfíny, kteří tady museli strávit několik dní a nocí odkázaní sami na sebe, musel být tento dojem ještě krutější. Nebyli tady dobrovolně, ale vysadili je sem lidé.

V jezeře nebyli žádní tvorové, kteří se vyskytují ve sladkých vodách, nýbrž výlučně mořští živočichové. To měla na svědomí slaná voda, která zase nasvědčovala nějakému podzemnímu spojení s oceánem doby křídlové.

To a další okolnosti měla původně prozkoumat Pangaea. Ted' bylo její poslání mnohem koncentrovanější a spočívalo v jediné podstatné věci. Přesně to vyjádřil doktor Green, když se s nimi loučil:

„Přineste mi krev – co nejvíce druhů krve. Katalogizujte každého tvora na jezeře a v jezeře, který je větší než králík! Je to možná jediná šance, jak zachránit stovky a tisíce lidí!“

„Co s ním uděláme?“ Nadina otázka vytrhla Huntera ze zamyšlení.

„Má nějaká zranění?“

„Nic není vidět.“

„Požádáme vysílačkou, aby, až pro nás přiletí helikoptéra, přivezla i nádrž pro toho drobka. Vezmeme ho s sebou na základnu.“

Neměli v úmyslu trávit noci tady venku. To bylo vyhrazeno pouze „nižším tvorům“. Už při první výpravě bylo pravidlem, že po setmění se na palubě nesmí nikdo z lidí zdržovat. Nebylo to místo k odpočinku, nýbrž pouze moderní pracovní plošina.

Nad'a přijala Hunterův návrh s úlevou. Společně vyšplhali zpět na palubu. Hunter předtím vyslal příslušné signály delfínovi. Rozumně se spolu nemohli dohodnout, dokud bylo zvíře tak nervózní. Přesto ovšem zaznamenal mnoho tónů, které musely být vloženy do palubního dekodéru, jenž byl mnohem výkonnější, než malý notebook, s nímž musel Hunter v minulých dnech vzít zavděk v táboře.

Jediná použitelná skupina slov, kterou počítač dekoval z prvního přerušného kontaktu v jezeře, zněla POKOJNÍ NOČNÍ NÁVŠTĚVNÍCI.

Tento pojem se vztahoval na to, co zaregistrovala kompletní sku-

pina delfínů poté, co strávila v pravěkém jezeře první noc.

Kdo měli být ti „návštěvníci“, bylo dodnes nejasné, ale existovala jakási naděje, že v jezeře nežijí pouze dravci rozměrů Plesiosaura, který připomínal středověká zobrazení mořských nestvůr.

Nad'a doprovodila Huntera k terminálu a s napětím čekala, že přeneše nahrané údaje a spustí jejich vyhodnocování.

Duchenay k nim několikrát se zájmem pohlédl, ale nerušil je. Jen jednou poznamenal: „Okolí se pomalu zaplňuje. Zdá se, že helikoptéra zaplašila všechny ryby, ale teď už zase vítězí zvědavost. Když vezmu jako kritérium jen velikost, nezdá se, že by bylo v okolí něco nebezpečného.“

Nad'a nepřítomně přikývla a pak se sklonila k monitoru, na němž se objevily první skupinky slov.

„To je naprostý zmatek,“ povzdychl si Hunter. Znělo to dost zklamane, ačkoliv více se ani nedalo čekat. „Jen slovo MRTVÝ se tam vyskytuje zatraceně často.“

Cítil, jak mu Nad'a zaťala prsty do ramene. Po chvíli se zeptala: „Co je to?“ Prstem ukázala na pasáž, kterou měla na mysli.

Byla to věta, z níž všem v kajutě přeběhl mráz po zádech.

Hunterův hlas nepříjemně projel tichem: „Co to, k čertu, znamená?“

Nad'a upřeně zírala na písmena, dokud se jí nezačala rozpíjet před očima.

Nikdo nahlas neodpověděl na Hunterovou otázku. Ale každý o ní s hrůzou přemýšlel.

V laboratoři bylo ticho, jak se sluší na bunkr s betonovou nástavbou. Doktor Steven Green se stále ještě opájel představou, že může pracovat sám – alespoň v tomto traktu, který mu dali v Alamo k dispozici. Potřeboval tento klid, protože z něj čerpal sílu. V delegování práce nebyl tak skvělý. Dokázal se naplno projevit jen tehdy, když se mohl postarat o každický detail.

A to mu Pounder přislíbil. Vedle nejmodernějších přístrojů, které mu v táboře chyběly, mohl Green přece jen využít pomoci celého

týmu ctižádostivých vědeckých asistentů, kteří za něj ochotně provedli rutinní práci.

Green tento kompromis akceptoval. Pověřil pomocníky v jiné místnosti kontrolou faktů, které sám považoval za jisté – další prověření ovšem nikdy nemůže být na škodu.

Jeden z asistentů přinesl faxovou zprávu z vrchního velení armády v Boulder City. Pounder sděloval, že tým Pangaey, rozšířený o Duchenaye, dnes ukončil přípravy na pravěkém jezeře a zítra začne se sestavováním katalogu vzorků krve.

Vlastně již dnes, protože mezitím se přehoupla půlnoc.

A jaká je situace na jezeře? pomyslel si Green mírně podrážděn. Ten blbec v uniformě se ani slůvkem nezmínil o Hunterových delfínech a dalších detailech.

S Nadou Bancroftovou a Allanem Hunterem dlouho rozebírali jejich obavy, než je požádal o to, aby pokračovali ve své expedici. Největší starosti měli právě o delfíny, kteří byli ponecháni sami sobě.

A moje starost, pomyslel si Green, co je moje největší starost? Vstal a nalil si z konvice poslední zbytek silné kávy. Několikahodinovým ohříváním na plotýnce kávovaru se docela zahustila. Skutečně chutnala jako térová hmota, která se pokládá na silnice.

Green se vrátil k řadě svých pokusů, kterou definitivně dokázal teorii o vzniku nákazy. Před několika minutami projel přístrojem poslední vzorek. Carl Schneider, vědecký šéf DINOLANDU, který byl přítomen od samého počátku tohoto pravěkého fenoménu, mu poskytl další sbírku vzorků dinosauří krve poté, co se první sada vzorků ztratila ve zmatku při útoku zdivočelého Tyrannosaura.

Aparatura na stole už neměla téměř nic společného s DNK Observerem, který mu byl v táboře dán k dispozici poté, co si ho písemně vyžádal. Tento přístroj zde patřil k nejmodernější generaci a uskutěčňoval komplikované analýzy podle stanoveného programu během několika vteřin. Umožňoval dokonce urychlit reakci dvou vzorků krve na zlomky vteřin. Green smíchal vždy kapku lidské krve a kapku krve různých typů dinosaurů, kteří žili v DINOLANDU a reakci pak vyčetl z displeje přístroje.

Neznámého původce choroby, která byla zatím označena jako „sebevražedná nákaza“, přitom nezjistil. Ani změnu krevního obrazu, která byla patrná u dosavadních obětí na vrcholu krize.

Lidská krev zůstávala ještě celé dny po kontaktu s dinosauří krví

stabilní. Oba druhy krve se nemísily ani neovlivňovaly. Podle Greena to znamenalo jediné – že totiž ještě nenašli ten pravý druh krve. To bylo úlohou Huntera a jeho týmu. Zdálo se, že člověk reaguje pouze na krev jednoho určitého druhu pravěkého zvířete – a moskyti při tom všem hrají pouze roli přenašečů.

Z třiceti Harryhausenových lidí, kteří byli napadeni v bažině, jich akutně onemocnělo pouze šest. Symptomy přitom sahaly od agrese, přes bludné představy, až k odhodlání vzít si život.

Z nemocných „první generace“ byli dosud naživu pouze Richard Donner a jeho žena Angela. Pouze u nich došlo k nákaze poněkud zvláštním způsobem a oba byli umístěni v celách odděleně, jak to je obvyklé u duševně chorých lidí se sebevražednými sklony.

Dosud byli naživu. A snad byli jedinou šancí, jak zjistit, jak bude infekce pokračovat dál. Pokud ovšem všechno náhle neukončí smrt.

Green měl i krev Donnerových – vykazovala tytéž vlastnosti jako krev Frohnova nebo Runerova. Jenže to mu nepomohlo dál. Potřeboval dostatečné množství původce oné nákazy, aby mohl vyvinout protilátky.

Green očekával nové informace o moskytech, kteří se pořád ještě volně pohybovali nad krajem. Doposud nedošlo žádné další hlášení o onemocnění. Mnoho lidí bylo pobodáno, někteří také zemřeli na alergické reakce. Ale to se mohlo stát i při bodnutí vosy.

Green se neodvažoval věřit, že by nebezpečí, které představovali moskyti, bylo menší, než se původně obávali. Neodvažoval se doufat v to, že devadesát devět procent těch poletujících krvežíznivých tvorů ještě nikdy nepřišlo do styku s neznámým typem dinosaura a nemohou být tedy přenašeči choroby!

A dokonce i kdyby to vzal v úvahu, Pounderovi by to nikdy neprozradil. Alespoň ne v tomto stadiu! Podezřívával vládu z toho, že by okamžitě zastavila veškeré výzkumy v této oblasti, kdyby se zjistilo, že k nákaze dochází po bodnutí jen výjimečně. Kvůli několika lidem by nikdo nevydával takovéto obrovské částky.

Green by to byl udělal třeba i kvůli jedinému člověku. A v tom byl právě onen rozdíl. Jenže tady bylo ještě něco, co ho už delší dobu znepokojovalo. Něco, co se ještě neobjevilo ve veřejných diskusích.

Co se vlastně stalo s nešťastníky, které časový skok uvrhl do minulosti vzdálené sto dvacet milionů let? Žijí ještě – nebo je už dávno vyhladila „horečka“, které teď postihla přítomnost...?

KANIBAL NA DNĚ JEZERA.

To bylo napsáno na displeji počítače vojenské základny v Boulder City – a totéž bylo napsáno i na obrazovce na lodi Pangaea poté, co Allan Hunter spustil vyhodnocovací program.

„Kanibal,“ zamumlal Noel Duchenay. „Co to má, proboha, znamenat?“

Helikoptéra je ještě před setměním odvezla z lodi a s nimi dopravila do města i delfína. Zvíře bylo ošetřeno. Dostalo k dispozici bazén v městském akváriu. Zítra, až se poněkud uklidní a vzpamatuje, se chystali Hunter a Nad'a provést další pokus, aby se dozvěděli, co se stalo v jezeře během jejich nepřítomnosti.

A co se stalo s ostatními delfíny.

MRTVÍ... MRTVÍ... MRTVÍ... defilovala na monitoru celá řádka, mezi nimi pojmy jako STRACH, ÚTĚK, PŘÁTELÉ a SOUBOJ. Jediná souvislá věta, kterou byl počítač schopen dát dohromady, byla zároveň další hádankou.

KANIBAL NA DNĚ JEZERA.

„Asi to není možné brát doslova,“ namítla Nad'a. Současně ovšem vypadala, jako by to tak sama brala.

„Kanibal,“ řekl Hunter zamyšlené, „je tvor, který se nezastaví ani před příslušníky vlastního druhu, pokud jde o utišení hladu nebo nějakého pudu.“

„Už bylo někde takové chování u známých druhů dinosaurů zjištěno?“ zeptal se Duchenay.

„Pokud vím, ne,“ odpověděl Hunter. „Ale zdaleka ještě neznáme všechny druhy. Jinak bychom nemuseli hned zítra zavčas na jezero.“

„S tím nesouhlasím,“ řekla náhle Nad'a. Její hlas se trochu zachvěl, ale přesto z něj zněla rozhodnost.

„S čím nesouhlasíš?“ zeptal se Hunter podrážděně.

„Abys vlezl do té ponorky a přiblížil se ke dnu jezera.“ Její tón teď oba muže přiměl k tomu, aby vzhledli a přesvědčili se, zda se Nadě v očích neobjevilo ono jiskření, které ohlašovalo další časový skok.

Ale neviděli nic a zřejmě byli také příliš vzdáleni od hranic DINOLANDU, než aby mohla Nad'a v této souvislosti něco zaregistrovat.

„Ted' ovšem budeš muset trochu slevit,“ řekl Hunter. „Bylo přece dohodnuto, že v příštích dnech podniknou sestup do hlubiny. Pravděpodobně až poté, co splníme Greenovu úlohu – ale pak musíme přece využít příležitosti a prozkoumat to jezero. Je to naleziště nepředstavitelného množství rozmanitých živočichů! Až ho slunce vysuší, bude zajímavé asi jak kanály na Marsu, které Číňané vloni objevili při svém prvním výzkumném kosmickém letu s posádkou. Jak víš, také tam nenašli žádné mikroorganismy, přestože tam v dávné minulosti musely být ohromné masy vody. To všechno zmizelo beze stopy. A tak se to stane i s tímhle jezerem. Mnoho z jeho zázraků už nikdy nespatříme živé!“

Nad'a se nedala přesvědčit. „Máš zřejmě na mysli jeho skrytá nebezpečí. Ne, Allane, nejsem pro to všechno vědět a rozřešit každou záhadu.“

Užasle namítl: „To je mi novinka. Jsme vědci, Nad'o.“

Duchenay měl patrně pocit, že je musí usmířit.

„Pro dnešek bychom měli skončit,“ řekl s pohledem upřeným na indikátor času, který světélkoval v rohu monitoru: 00:23:47. „Zítřka se musíme pustit do práce svěží.“

Hunter vypnul monitor. „Doprovodím tě do tvého pokoje,“ řekl.

„Není třeba,“ odpověděla a obrátila se k Duchenayovi: „Dobrou noc, Noeli.“

Ještě někdo se té noci ukládal ke spánku a byl doktoru Greenovi podstatně blíže, než tým z výzkumné lodi Pangaea, protože byl rovněž v Alamo v Nevadě, v jednom z vládních výzkumných komplexů, které podléhaly nej přísnějšímu stupni utajení.

Byl to profesor Sondstrup. Soustředil kolem sebe Hegerlanda a další vědce svého štábu, kterým se podařilo přežít. Jeho cílem bylo konečně rozluštit tajemství jedenácti dinosauřích vajec, která byla nalezena v tělech mrtvých vojáků poblíž pravěkého jezera.

Jak už je to dávno? zeptal se v duchu Sondstrup, kterému se podařilo zatlačit útok na tábor do nejzazšího kouta podvědomí. Jsou to skutečně teprve tři týdny? Neuvěřitelné!

Před třemi týdny – při prvním mamografickém prosvícení skořápek – nenašli ve vejcích absolutně nic, co by umožňovalo identifikaci. Dalo se jen předpokládat, že jsou oplodněná.

Ted' to ovšem už bylo jisté. Protože v uplynulých dvaceti dnech dozrál v každém z jedenácti útvarů velikosti pštrosího vejce zárodek a s vyklubáním se dalo počítat každou chvíli!

A to – pomyslel si Hegerland nezávisle na Sondstrupovi – je vlastně nejúžasnější: ono ohromné, nepřirozené tempo, které přimělo profesora k nejasné poznámce: „Možná tikají hodiny kosmu uvnitř těch skořápek rychleji než v ostatním vesmíru.“

Nikdo z přítomných netušil, co si myslí ostatní, protože v téže chvíli řekl Woodthorpe, hlídající líheň: „Myslím, že to začíná!“

Sondstrup ho tvrdě odstrčil stranou.

Poprvé, co s ním Hegerland spolupracoval, mu profesorova bezohlednost, s níž prováděl své výzkumy, nahnala poněkud strach.

Jsem malicherný, pomyslel si. Ale bylo skutečně nápadné, jak se Sondstrupovo běžné chování změnilo od chvíle, co se objevila vejce. Občas vypadal doslova jako zfanatizovaný.

„Jak jste na to přišel?“ zeptal se Sondstrup. Zahloubal se do vyhodnocování snímků, které u vedlejšího stolu tiskl v půlhodinových intervalech počítač.

„Ne monitor, pane – skořápky!“

„Skořápky,“ zopakoval Sondstrup a Hegerland i ostatní odtrhl zrak od mamografických snímků a podívali se do hnízda, které leželo na podstavci ozářeném infračervenými lampami a nebylo vlastní v pravém slova smyslu hnízdem. Jedenáct vajec bylo uloženo v plastických miskách a v pravidelných intervalech je chapadlo robota otáčelo, aby mohlo teplo proniknout do všech míst rovnoměrně. To všechny bylo obklopeno centimetrovou stěnou z plexiskla.

Z bezpečnostních důvodů.

Pro čí bezpečí? ptal se v duchu Hegerland, který nemohl zapomenout, jaký objev učinil přednedávnm s pomocí počítačové simulace.

Nikdo nesmí zapomínat, že tady mají co do činění s potomky obrovského zabijáka, který má na svědomí celou jednotku vojáků pod

vedením poručíka Stona. Stone po masakru beze stopy zmizel. Jako jediný z dvanácti mužů nebyl použit jako „líheň“.

Od Hergelandovy počítačové simulace se už ovšem všichni vzdali mizivé naděje, že by kdy našli Stoná živého. Tvar zárodků ve vejcích v jednom směru zásadně odporoval stopám, které byly nalezeny na místě masakru; předpokládalo se, že onen tvor za sebou vlekl dlouhý ocas – teď už ovšem bylo jasné, že zárodky nemají sebemenší náznak ocasu. Stopy na místě spíše nasvědčovaly tomu, že ten netvor s sebou vlekl Stona a jeho tělem za sebou zametal stopy. Kráčel pozpátku. Hegerland byl snad jediný, kdo o tom v té chvíli přemýšlel. Ale pak i on podlehl fascinujícímu vlivu, který vyzařoval z onoho „hnízda“. Teď praskla první skořápka.

Už se klubou! pomyslel si. Bože můj, oni se vážně klubou! A všichni najednou!

Bylo to tak. Ten fakt vyvolat v šestičlenné skupině stojící kolem plexisklové krychle, výkřiky úžasu.

„Klid!“ zasykl Sondstrup, jako by se obával, že by mohl hluk klubající se tvory zastrašit a odradit je od toho, aby se klubali z tvrdých skořápek ven.

Podivné přitom bylo, že všech jedenáct vajec se skutečně otevřelo současně – jako by mezi nimi bylo nějaké tajemné dorozumívání. To je přece absurdní, pomyslel si Hegerland a dodal: stejně absurdní, jako rychlost, se kterou ta mláďata vyrostla!

„Velkolepé!“ vydechl Sondstrup, který si jako jediný dovolil položit dlaně na plexisklovou stěnu a přitisknout čelo k průhledné bariéře. „No není to velkolepé?“

Nikdo nereagoval. Všichni se oddali podívané, která vyvážila námahu uplynulých týdnů a umožnila jim dokonce i zapomenout na to, že při útoku Tyrannosaurů zahynul jeden z jejich kolegů.

Začalo to docela nevinně. V některých z přihlížejících probudil akt líhnutí instinktivní pocit něhy. Po ploše vajíček se rozprostřela celá síť trhlinek a skořápky se pak tlakem zevnitř rozskočily.

Vypadají skutečně tak, jako v simulaci, pomyslel si Hegerland. Ví vůbec Sondstrup, co to vypěstoval?

Tvorové pokrytí slizem, kteří se vydrápali z rozpukaných skořápek, měli velikost a tvar napjaté dlaně bez roztažených prstů. Jen byli tlustí jako želvy a dokonce i hlava, která zabíral čtvrtinu jejich celkové délky byla opancéřovaná. Čtyři krátké sloupovité nohy nesly

neohrabané tělo, které končilo vzadu krátkým ocáskem. Po těle, které mělo barvu šedivého kamene, se táhly příčné rýhy.

V počítačové simulaci vypadali potomci dosud neznámého druhu dinosaurů podstatně hrozivěji než ve skutečnosti.

Nejen Hegerland zapochyboval, zda jsou to opravdu potomci zabijáka, který dokázal během několika vteřin zlikvidovat tucet těžce ozbrojených elitních vojáků.

„Pane?“ obrátil se k Sondstrupovi.

„Co je?“ zeptal se profesor. V jeho hlase se ozvalo zklamání. Tak by zřejmě raději viděl působivého zabijáka – hromadu svalů a pancéřů, pomyslel si Hegerland, aniž by uvažil, jestli tím třeba Sondstrupovi nekřivdí.

„Bylo by možné,“ zeptal se Hegerland, „že to nejsou potomci toho zabijáka, jak jsme se celou dobu domnívali?“ Poprvé od rozevření skořápek odtrhl profesor zrak od hnízda a podíval se na svého asistenta.

„Co tím chcete naznačit?“

Hegerland čerpal sebedůvěru z faktu, že už jednou se mu podařilo Sondstrupa zaskočit. Ačkoliv neměl pro svou teorii sebemenší důkaz, řekl: „Známe přece podobný jev u ptáků – a jak je známo, dnešní ptáci se vyvinuli z dinosaurů...“

„K věci!“ Sondstrup byl stále netrpělivější.

„Mám na mysli nějaký druh, který klade vejce do hnízd jiných ptáků a nechává je tam vyklubat.“

„Myslíte kukačku?“ Sondstrupovi zbělely rty. „To nám tady chcete namluvit něco o takové dinosauří kukačce?“

Pár z kolemstojících se tiše zasmálo, ale znělo to nuceně. Tak, jak se reaguje na vtipy, které vykládá šéf.

Hegerland zůstal klidný. „Chci tím říci, že jsme se možná dopustili chyby v úvahách. Neznámý zabiják chtěl zřejmě sežrat nejen Stona, ale i všechny ostatní oběti. Protože ale mohl odvléci jen jednoho, ostatní zahrabal, aby se pro ně vrátil později. A když zmizel, mohl se objevit jiný dinosaur a ten si zvolil mrtvolu za líhně. Možná docela neškodný druh, který jinak docela normálně používá k líhnutí vajec mršiny...“

Sondstrup ho rázným pohybem ruky umlčel. Bylo vidět, že se jen těžší ovládá.

„Zapomínáte na časový faktor,“ řekl pak nuceně chladným tónem

nem. „Ten zabiják musel pracovat neuvěřitelně rychle, aby všechny mrtvé zahrabal. Mnoho času do chvíle, než se objevila záchranná skupina, neměl. A ten tvor, kterého se nám tady snažíte vnutit, by potřeboval čas, který prostě neměl!“ Odmlčel se a pak se zeptal: „Chápete to?“

Hegerland otevřel ústa, ale k námitce se už nedostal, protože Wo-
odthorpe vykřikl: „Pane! Podívejte se na to. Proboha, co to dělají?“

Sondstrup i Hegerland okamžitě zanechali teoretizování. To, co se dělo v „hnízdě“, krutým způsobem popřelo Hegerlandovu teorii.

Deset vylíhlých dinosauřích mláďat ukončilo fázi orientace, protáhlo svaly, poprvé se nadechlo v novém světě a na jejich pancířích oschly poslední zbytky tekutiny zevnitř vajec.

Během krátké doby, po kterou trvala debata, se udála jasná změna. Změnilo se jejich vzezření. A ani Hegerland by teď nepochyboval o tom, že jsou to potomci bestie, která zlikvidovala v pralese Stonovu skupinu.

Kromě zasténání nevydal nikdo z přítomných v následující chvíli ani hlásku. Všichni byli docela konsternováni neuvěřitelným projevem Darwinových zákonů.

Deset malých d'áblů – ne nepodobných giganticky zvětšeným ještěrkám – se na sebe navzájem vrhlo a pustilo se do boje o svůj právě zrozený život!

Ihned bylo jasné, že to není hra. V inkubátoru se vzápětí rozpoutal boj na život a na smrt! Každý útočil na každého a síla, která se přitom – Hegerlanda až zamrazilo – kloubila s elegancí pohybů, způsobila, že všechno bylo záležitostí jen několika okamžiků!

Zabíjejí se navzájem, napadlo Hegerlanda. Vzájemně se vraždí. Nakonec má šanci jen nejsilnější exemplář. Pokud z toho nevyvázne s těžkými zraněními...

„Musíme něco udělat!“ vysoukal ze sebe.

Ale kupodivu to byl Sondstrup, který zabránil tomu, aby se umírání tvorů učinila přítrž. „Nezasahovat!“ rozhodl.

A tak pokračovala jatka dinosauřích mláďat dál. Každý z přítomných si mohl udělat přibližnou představu o tom, co se muselo odehrát v džungli DINOLANDU, když dospělý exemplář těchto bestii zaútočil na lidi.

Brzy bylo po prvních mláďatech. Tím to ovšem neskončilo. Vítězové se hned vrhali na další soupeře.

Dva z desíti bojovali nejurputněji. Když pak jeden z nich získal převahu, zdálo se, že věc je vyřízena. V hnízdě nastalo podivné ticho – ovšem neznamenalo mír.

Nestvůra, která přežila, se teď se zrůdným hladem vrhla na poražené a začala je požírat. Čelisti přitom lámaly s neuvěřitelnou silou pancíře mrtvých druhů. Dokud... ano, dokud si vítěz neuvědomil, že existuje ještě jedno neporušené vejce! Všichni si všimli, že tvor se takřka bleskově zastavil ve svém řádění. Chřtán i řezáky byly potřísněny načernalou krví, která se leskla ve světle infračervené lampy.

Pak se nezadržitelně – stejně jako zápasil s ostatními – vydal nevtor k vejci, které se nevyklubalo současně s ostatními.

S neúprosnou silou zaťal do vejce svůj rohovitý zobák, shodil je z podstavce a rozbil je. Objevilo se cosi cukajícího, nehotového. Nervy přihlízejících drásal výkřik pronikavější než všechny skřeky předchozího souboje – pak bylo po všem. Přežít může jen jeden, pomyslel si Hegerland v neúspěšném pokusu zachránit situaci humorem. Nevěděl, co cítí jeho kolegové nebo Sondstrup – ale on sám z toho všeho mělo pocit hnusu.

A když spatřil oči netvora, který jak jediný přežil, tu si náhle uvědomil, co mu tak velice vadilo od první chvíle, kdy se začal zabývat rostlinami a živočichy pravěku. Co ho i teď značně deprimovalo.

Bylo to prosté poznání, jak malý, slabý a nepatrný je člověk v porovnání s některými druhy dinosaurů.

Moderní Homo sapiens žije na této planetě teprve 10 000 let. Dinosauri ovládali Zemi stovky milionů let. Ovládali ji, aniž by přitom znásilňovali přírodu, aniž by ji nějak zpochybňovali, jak to činí člověk se stále větším úspěchem už přes sto let!

Je možné se jako člověk cítí nadřazeně? Není spíše třeba se stydět?

„Bože můj!“ řekl kdosi do ticha, které netvor za skleněnou stěnou využil tomu, že si důkladně prohlížel postavy kolem.

Woodthorpe se svým vzdechem trefil přesně do černého: „Kani-balové!“

Nad'a dlouho ležela a nemohla usnout. Velice ji trápil osud delfínů.

A ještě spousta dalších věcí. Nejenže oklamala Allana Huntera – lhala i Noelu Duchenayovi, když tvrdila, že už zvládla záchvaty, které ji přepadaly od té doby, co byla jistou dobu klinicky mrtvá.

Stínovité postavy, které v prvních dnech viděla všude kolem sebe, skutečně zmizely – byly to zřejmě jen výplody její představivosti.

Ovšem neodezněla její reakce na časové skoky. Bylo to tak, jak tušil Duchenay a jak to také řekl. Nad'a si obstarala statistiky posledních časových skoků a vyčetla z nich pravdu. V posledních dnech skutečně došlo jen k slabé výměně hmoty mezi minulostí a přítomností!

Nikdo nedokázal předpovědět, co se stane, až konstrukcí prostoru a času otřeše další, mnohem silnější záchvěv.

Nad'a byla Noelu Ducheanayovi vděčná za to, že pozorování, která se týkala jí, nikdy nezveřejňoval. Jen on, Hunter a ona věděli o tom, že Nad'a je teď mnohem vnímavější vůči těmto věcem a že stejně tak enormně vzrostla její schopnost smyslového vnímání.

Duchenay jí v důvěrném rozhovoru sdělil, proč nechce do věci zasvěcovat nikoho dalšího.

„Vláda,“ řekl, „se zmocňuje všeho, co jen vzdáleně zavání možností využití pro vojenské účely. Dříve, za časů studené války, se na západě i na východě podnikaly pokusy s takzvanými senzibily a lidmi nadanými mimosmyslovými schopnostmi. Sám nevím, co je na všech těch věcech pravdy, ale od projektu LAURIN věřím téměř všemu. Mohlo by se klidně stát, že by někdo přišel na scestný nápad, použít vás, Nad'o, jako senzibila.“

„Ale vždyť bych nebyla nikomu užitečná,“ namítla. „Nejsem přece věštkyně. Jakmile ucítím záchvěvy, registruji je i ostatní. Oblast se stejně neustále hlídá a Schneider už má vzorec, kterým se dá všechno přesně propočítat dopředu. Vždyť mě nepotřebují!“

„Všechno se dá vojensky využít, když na to přijde. A tomu bych právě rád předešel.“

Dále už to téma nerozebírali. Nad'a o tom často uvažovala, ale takřka stejnou měrou ji trápily každodenní důkazy toho, jak se sama změnila i v těch nejjednodušších věcech. Dokonce i pokud šlo o city.

Nevěděla už, co k ní cítí Allan a co ona k němu. Minulou noc se

jí o něm zdálo – ale tak, jako by už spolu dlouho nebyli. Když se probudila, byla dočista bez sebe a nevěděla, co je od sebe ve snu odloučilo.

Promluvit si s Allanem zatím považovala za předčasné. Raději tedy ležela, byla vzhůru a přemýšlela. Ze strachu, že by jí spánek mohl dát odpověď na otázku, co se stane...

„Musíme to zabít,“ řekl Hegerland a sotva věřil svým vlastním uším.

„Zbláznil jste se?“ Sondstrup vyjel jako podrážděný býk. V červeném světle zalévajícím líheň vypadal jeho obličej masitější než ve skutečnosti byl. „Jak vás může něco takového jen napadnout?“

„Je to nebezpečné,“ trval na svém Hegerland. Cítil, jak mu celé tělo zaplavuje strach. „Copak nevidíte, jak to roste? Vždyť je to patrné i pouhýma očima!“

Nejen profesor, ale i ostatní se na něj podívali, jako by přišel o rozum.

„Jste přepracovaný,“ poznamenal Sondstrup. „Běžte si na pár hodin zdřímnout. Pak si promluvíme dál. Chci znát názor každého z vás. Skutečný názor na tohohle... dinosaura!“

„Dívá se na nás,“ strhl na sebe pozornost Woodthorpe. „Ta zatracená bestie na nás kouká.“

Sondstrup zvedl dlaně z plexisklové krychle a zaťal je v pěsti. „Jděte odtud!“ řekl a všichni viděli, jak se jen stěží ovládá. „Jděte oba odtud! Chci mít kolem sebe jen lidi, kteří jsou schopni jasně analyzovat.“

Počkal, až Hegerland a Woodthorpe odešli. Ještě chvíli přemýšlel o tom, že ti dva přijali své vykázání téměř s úlevou. Pak se ovšem zase vrátila Sondstrupova rozhodnost.

„Omámit!“ přikázal vědci, stojícímu nejbliž, jehož jméno si nezapamatoval. Na plášti měl napsáno Dr. Garlic.

„Pane?“

„Omámit, říkám. Prozkoumáme to.“

Jeho záměr nevyvolal zrovna nadšení. Ale nikdo se neodvážil na-

hlas vyslovit jakoukoliv námitku. Garlic chvatně prostrčil zvláštním otvorem stříkačku s dlouhou jehlou. Za chvíli vstříkl tvorovi uspávací prostředek, který se už osvědčil u jiných druhů dinosaurů.

Sondstrup neřekl nic o „bezpečnostní dávce“ pravděpodobně z obavy, že by mohla čerstvě vylíhlého tvora zabít. Garlic zabodl jehlu do ještě měkkého krunýře, aniž by se tvor veliký jako želva pokusil utéci. Stál pořád na svých sloupovitých nohách, které ovšem za chvíli podklesly. Sondstrup počkal dalších pět minut, než bylo odstraněno víko klece. Pravačkou v rukavici sáhl dovnitř.

Nic se nestalo. Žravé dinosaurí mládě se nehýbalo.

„Odstraňte mrtvoly!“ nařídil Sondstrup.

Zatímco byla klec čištěna, položil Sondstrup vylíhlého dinosaura na stůl a začal s prohlídkou, která trvala dobrou hodinu. Když se mládě mezitím začalo hýbat, dal mu vstříknout ještě jednou tutéž dávku.

Úžasný objev učinil Garlic, který mu obratně asistoval, jako by mu z toho kynula Nobelova cena.

„Hermafrodit, pane! Je oboupohlavní!“

Sondstrup se přesvědčil, co je na tom tvrzení pravdy. Přikývl a následujícím tvrzením dokázal, proč udělal tak skvělou kariéru. Dovedl totiž jednotlivá fakta bleskurychle uvádět do souvislosti.

„To se shoduje s vrozenou agresivitou. A i s kanibalismem, který jsme sledovali. Ten tvor se dokáže reprodukovat sám – ale nestrpí vedle sebe žádné další příslušníky svého druhu. Nejsilnější exemplář přežije a později se zase sám rozmnoží.“

„Nedopouštíte se tady myšlenkové chyby?“ zeptal se Garlic opatrně.

„Nač narážíte?“

„Rodič,“ řekl Garlic. „Za předpokladu, že vaše teorie přirozeného výběru by byla správná, mládě by se pak někdy muselo postavit proti svému vlastnímu rodiči, pane!“

„A v čem je rozpor?“ zeptal se Sondstrup.

Garlic přimhouřil oči. „Vy myslíte...?“

„Příroda a její zákonitosti neznají taková etická omezení, jako my,“ řekl Sondstrup. „Máte pravdu: mládě se pravděpodobně ve volné přírodě bude snažit zničit toho, kdo je zplodil – jakmile bude dostatečně silné.“

„Možná také kladou vejce až tehdy, když cítí, že se blíží jejich

konec,“ ozval se Hegerlandův hlas.

Sondstrup se otočil a viděl, že vědec se vrátil a téměř samozřejmě se přidal k nim.

Zdalo se, že profesor zapomněl na předchozí výstup. „Myslíte jednou za život?“ zeptal se zamyšleně.

Hegerland přikývl.

„To by bylo možné,“ řekl Sondstrup. „Pojďte blíž.“

Hegerland uposlechl a pak se stalo něco, co se později všude rozkřiklo jako doklad nejtrpčí ironie osudu.

Zdalo se, že tvor na vyšetřovacím stole překonal účinek druhé injekce mnohem dříve než první a že dokázal své zabijácké schopnosti zrovna na Hegerlandovi, který před ním jako jediný varoval!

Rychleji, než to mohl někdo v místnosti zaregistrovat, nemluvě už o možnosti zareagovat, se tvor odrazil svými nemotorně vypadajícíma nohama a dopadl s hrozivě rozevřeným chřtánem na Hegerlandovu hrud', z níž by se byl nepochybně svezl, kdyby se jeho čelist v téže chvíli nezacvakla kolem Hegerlandova krku.

Krev vystříkla až k Sondstrupovi.

Hegerland se zapotácel dozadu. Oči měl vytřeštěné. Vypadalo to, že on sám nechce vzít na vědomí, že umírá. Malé zlé dravé zvíře se ho pustilo a jako kočka dopadlo na všechny čtyři na zem – opatrně si vybíralo další oběť. Sondstrup stál sinálý hrůzou.

Když toho rána vešli na Pangaeu, změnilo se všechno, co se ještě předchozího dne zdálo být hotovu věcí. Sondstrupova zpráva generálu Pounderovi postavila všechno na hlavu.

Jezero a oblast kolem břehu ještě tonuly ve zrádném klidu, když dorazily první helikoptéry. Vysadily nejen posádku Pangaey, ale i plastický člun námořnictva, na němž měla být během rána vysazena elitní jednotka vojáků. Ti měli chránit tříčlenný vědecký tým a pomáhat mu.

Nad'a stála na zádi a pozorovala kroužícího orla skalního, který do této pravěké krajiny zapadal stejně málo jako člověk. Stávalo se teď stále častěji, že sem zabloudili ptáci přilákání bujnou vegetací.

Když se pak nic netušíc vrhli dolů na domnělou oběť, nezřídka za to zaplatili vlastním životem. Z majestátního lovce se pak stala oběť obohacení dinosaurího jídelníčku.

Zezadu k ní přistoupil Hunter, ukázal na člun a řekl: „Všechno kvůli těm Sondstrupovým potvorám, o které se tak dlouho staral a piplal je, až se vylihlý...”

Nadřa se otočila a prohlédla si jeho tvář. Přitom si uvědomila, že za jeho přívětivýma očima, za výrazným obličejem a vráskami už číhá lebka. Uvědomila si, jak zranitelná je slupka, která během života obepíná lidský organismus. Ta je...

... ulekla se sama sebe. Co je to za myšlenku! Pobouřeně – srdce jí přitom bušilo až v krku – pak řekla: „Už zase umírají lidé jen kvůli zaslepené touze něco vyzkoumat. Pokud vím, byl ten hermafrodit zabit potom, co usmrtil jednoho vědce a druhého těžce zranil. Takže k čemu to všechno nakonec bylo?”

Hunter věděl, že ještě nikdy nebyla tak často a tak radikálně zpochybňována cena vědeckého pokroku, jako právě v poslední době.

„Necítíš se dobře?” zeptal se. „Už to zase začíná? Vypadáš, jako bys půl noci probděla. Horší by to být nemohlo, kdybys mě pustila k sobě.“ Pokusili se o úsměv.

Polkla, aby se zbavila knedlíku v krku. „Copak tě vůbec nevylekalo, že se v té Sondstrupově zprávě mluví o kanibalech?”

„Ne.“

Nevěřila mu. „A i ve vyhodnocení zvuků delfína byla řeč o kanibalech.“

„Náhoda,“ mávl rukou.

„Náhoda? To sotva! Je tady spojitost s jezerem. Ta bestie, která nakladla vejce, musí být někde, tady.“ Krátce se odmlčela a pak zacıtovala: „Kanibal na dně jezera... Nahání mi to strach, Allane! Ztracený strach k podělení!”

„Takhle mluví dáma?”

„Tady venku nemá dáma co hledat!“ Na čele jí naskočila zlobná vráska. „Postupně si začínám myslet, že to všechno považuješ jenom za nějakou hru!”

„A ty snad za peklo!“ Hunter zavrtěl hlavou.

„Byl by to daleko realističtější postoj.“ S těmi slovy ho nechala stát a zamířila pod palubu k Duchenayovi.

O něco později se uklidnila a všichni začali s realizací toho, co

nařídila vláda. To, co se dlouho snažili nebrat na vědomí, se teď, když se ujal velení Pounder, už nedalo ignorovat. A aby se dostali ke krvi druhů dinosaurů tady v okolí a aby bylo možné pomoci nemocným, kteří onemocněli nákazou, musela téci krev.

Lov na život v jezeře začal. Ale i zde brzy zmizela hranice mezi pronásledovateli a pronásledovanými.

Las Vegas.

Když Mizzy otevřela oči, byla u ní jakási cizí žena. Přívětivý úsměv šedovlásky, která při bližším pohledu nevypadala tak staře, Mizzy uvedl do rozpaků.

„Kde jsem? Jak to...?“

„V bezpečí,“ ujistila ji neznámá. „U přátel.“

„Co se stalo?“

„Littlecloud říká, že to byl Steneosaurus – druh pravěkého krokodýla. Nikdo netuší, jak se dostal do kanalizace.“

„Littlecloud?“ zeptala se Mizzy.

„Muž, který tě zachránil,“ řekla žena. „Já se jmenuji Michelle a ty?“

„Mizzy,“ řekla Mizzy. Michelle natáhla ruku a Mizzy opětovala její stisk. Teprve přitom si všimla, jak je ochablá a vyčerpaná. „Co se stalo v kanálech?“ zeptala se.

„Littlecloud toho plaza zastřelil,“ řekla Michelle. Seděla na okraji postele a v ruce držela hadřík, kterým tu a tam otírala Mizzy obličej. Chladivá vlhkost byla příjemná. Mizzy si všimla, že má zimnici.

„Byl na obchůzce městem. Náhodou zaslechl tvé výkřiky. Otevřel příklop kanálu a přišel právě včas. Mnoho dní jsi byla v bezvědomí. Odkud jsi?“

Když Mizzy pochopila, že ji zachránili a pečovali o ni ti, které se svou bandou okrádala, zmocnil se jí předtím nikdy nepoznaný pocit studu.

„Nevím?“ zalhala. „Na nic si nevzpomínám.“

Michelle shovívavě přikývla. „Mainland si myslí, že patříš k outsiderům.“

To slovo Mizzy elektrizovalo. Největší dojem na ni ovšem učinilo, že v hlase Michelle nepostřehla sebemenší stopu výčitek. Trochu se na lůžku zvedla a řekla: „Mainland má pravdu.“

Čekala, co bude následovat. Ale Michelle se k tomu už nevracela. „Dám vědět Littlecloudovi, že už ses probrala. Chtěl, abych ho informovala.“

„A Mainland?“ zeptala se Mizzy plaše.

Michelle ji opět uchopila za ruku. „Tvé obavy jsou zbytečné. Mainland má jiné starosti, než aby zřizoval soudní tribunál pro každého z outsiderů, který se tady objeví. Dávno už přišel na to, že návrat do přítomnosti není reálný. A lidé v přítomnosti nad námi už zřejmě udělali kříž. Takže záleží na každém, kdo se k nám přidá.“

Mizzy zaváhala. „Musím se k vám přidat?“ zeptala se.

Michelle pokrčila rameny. „Promluv si s Littlecloudem. Pak uvidíme.“

Vstala a odešla z místnosti, která byla zařízena překvapivě vkusně. Mizzy ji nezdržovala. Zavřela oči a chtěla přemýšlet, ale vzápětí vešel do jasné místnosti urostlý muž.

Indián, pomyslela si Mizzy. Ale hned se v duchu za takovou reakci omluvila.

Muž, kterému v žilách jistě kolovala indiánská krev, si ještě během chůze přitáhl židli a sedl si k okraji postele. Jeho hlas zněl příjemně zdrženlivě, když se zeptal: „Jak se vede?“

„Skvěle,“ řekla Mizzy. Usmál se a ona nemohla jinak, než zkřivit obličej. Pak najednou řekla: „Musím vypadat nemožně.“

Littlecloud projevil smysl pro šibeniční humor. „Steneosaurus vypadá hůř.“

„Taky poklona,“ řekla Mizzy.

Littlecloud se poškrábal na bradě. Byl neuvěřitelně hladce oholen a i na jeho šatech bylo poznat, že se o ně někdo pečlivě stará.

„Michelle říkala, že nás chceš zase opustit?“

„Bylo by to možné?“

Littlecloud vypadal upřímně překvapen. „Proč ne? Nejsi zajatkyň.“

„Dobrá,“ řekla. „Tak to udělám.“

Indián se na ni chvíli díval, jako by ji odhadoval. Pak mírně řekl: „Vyprávěj mi svou minulost.“

„Žádnou nemám.“

„Každý má nějakou minulost. Ale ne každý o ní chce mluvit.“

„Já o ní nechci mluvit,“ řekla. Ale pak to přece jen udělala. Přičemž vynechala fakta, která nemluvila v její prospěch.

„Moskyti?“ zeptal se Littlecloud nakonec. Zdálo se, že Littlecloud o těch příšerných stvůrách, jejichž útoky Mizzy vylíčila, dosud nikdy neslyšel.

Mizzy to ani nepřekvapilo. Vždyť i jejich hoši na ně narazili teprve při výpravě k jezeru.

„Takže ty nevíš, co se stalo s ostatními,“ pokračoval Littlecloud.

„Ne,“ potvrdila.

„Ale strašně ráda bys to chtěla zjistit? Jsou to tvoji přátelé.“

Mizzy zaváhala a pak přikývla.

„Promluví si s Mainlandem,“ řekl Littlecloud.

„S Mainlandem? Ne!“

„Musí se to dozvědět. Všechno, co ohrožuje naše společenství, se týká i jeho.“ Položil prsty Mizzy na ruku stejně, jak to předtím udělala Michelle. „Vím, co tě trápí. Ale budu u toho. Nikdo nepodnikne nic proti tvým lidem, pokud se budou chovat rozumně.“

„A když ne?“ zeptala se Mizzy. Littlecloud to přešel. „Počkáme, až budeš zase při síle a pak nás povedeš.“

„Proč ne hned?“ zeptala se Mizzy, které se náhle zmocnil pocit, že už je stejně na všechno pozdě. Pro Earla i pro ostatní.

„Protože Michelle říkala, že ještě nemáš dost sil.“

„Tak ať si sem lehne ona!“

Littlecloud zavrtěl hlavou. „Přijdu později. Zasvětím do všeho opatrně Mainlanda.“ Odešel.

Místo něj vešla Michelle a přinesla něco k jídlu. Polévku, která měla podivnou chuť. Ale po několika lžících se na ni dalo zvyknout.

Asi za dvě hodiny se vrátil Littlecloud v doprovodu jakéhosi muže. Mizzy po jídle trochu spala.

„Takže to je ona,“ řekl neznámý. Položil Mizzy k nohám na postel uzlíček s ošacením a poslal Michelle pryč.

„Co chcete?“ zeptala se ustrašeně Mizzy.

„Totéž, co ty. Oblékni se! Hned vyrazíme! Do večera můžeme být zpátky. Tvým lidem se nic nestane.“ Poslední poznámka zněla

jako uklidňující tabletka. Mizzy zabloudila pohledem k Littlecloudovi, který stál beze slova opodál. Jeho povzbudivé pokyvování rozhodně nezapudilo nedůvěru, kterou Mizzy cítila vůči tomu člověku, kterým mohl být jedině Mainland.

„A když odmítnu?“ zeptala se.

„Stane se neštěstí,“ řekl Mainland dvojsmyslně.

Mizzy poslechla. Poslala muže ven, pak vstala z postele a oblékla se. Neudělala to proto, že by jí vadilo, že se na ni dívají muži, ale spíše proto, že si chvilí pohrávala s myšlenkou, že uteče a protluče se sama.

Jenže pak si zase vzpomněla na hrůzu, kterou prožila a zase ten nápad zavrhla.

Littlecloud ji podpíral, když vycházeli z nízké budovy a Mizzy si poprvé mohla udělat představu o tom, kde vlastně skončila.

Její chůzi k džípu doprovázely zvědavé pohledy. V autě se pak usadila s Littlecloudem, Mainlandem a řidičem.

Když pak nastartovali, rozjely se za nim ještě další dva vozy. Jejich džíp jel v čele. Projeli ulicí, která se zřejmě nacházela v centrální čtvrti a která vypadala docela uchráněná před ničivým náporom bující přírody.

Dřívější park se změnil v zemědělskou plochu. Rostlo na ní něco, co se podobalo obilí a i teď na poli pracovali muži a ženy.

Náhle – už to místo téměř přejeli – Mizzy poskočilo srdce. Nevěřícně se obrátila k Littlecloudovi: „To jsou... děti?“

Podíval se k Mainlandovi, ale ten právě hovořil s řidičem.

„Ano,“ řekl Littlecloud.

„Nevěděla jsem, že se sem dostaly i děti.“

„Taky se nedostaly. Dvě nebo tři ženy byly těhotné, když se dostaly do časového skoku. Převážná část dětí byla zplozena teprve tady. Vytvořila se tady společenství podobná manželství. Jednou Mainland už dokonce působil na zvláštní přání jako smírčí soudce.“

Littlecloud se usmál. „Ale je to výjimka. Většina lidí chtěla skoncovat se starými rituály. Žijí spolu ,na divoko‘.“

„A vy?“ zeptala se Mizzy. Vzpomněla si na Earla a uvědomila si, že by bylo těžké najít dva odlišnější muže než jejího pasáka a Littleclouda.

„Jsem sám.“ Bylo nejasné, jestli to myslel ironicky.

„Tohle není svět pro děti,“ řekla Mizzy po delší odmlce, když vy-

jeli ze středu města a dorazili do chaotických vnějších okrsků. Kromě několika strohých pokynů řidiči Mizzy celou dobu mlčela. „Je to dost zlé pro nás, dospělé – ale co teprve děti...“

„Myslím, že se mýlíš,“ řekl Littlecloud. „Výborně se vyvíjí. Až to nahání strach, jak dobře. A jaký smysl by mělo společenství, kdyby se dále nerozmnožovalo?“

„Nemají šanci,“ trvala na svém Mizzy.

„Proč ne?“

„Protože by lidstvo jako takové muselo existovat už mnohem dříve,“ projevila Mizzy logiku, která byla u ní přímo nečekaná. „Jenže nikdy se žádné stopy nenašly.“

„Možná existovalo první lidstvo, které zaniklo spolu s dinosauiry.“

„A proč se nikdy nenašly žádné lidské kostry?“

„Možná se někdy někde najdou... Možná taky ne.“ Postupně zřejmě začínal tušit, že se dostal do slepé uličky. Ale nepokoušel se hledat nějaké vytáčky, a to na něm bylo Mizzy sympatické.

Během jízdy nenastaly žádné problémy. Pozdě odpoledne se dostali až na periferii, kde bylo útočiště Mizzyny party. Auta zastavila a Mizzy i ostatní vystoupili.

Hotel a jeho okolí působilo klidem, kterému Mizzy důvěřovala stejně málo, jako svým ozbrojeným průvodcům.

„Zavolejte dovnitř,“ vyzval ji Mainland. Jeho lidé zajišťovali zbraněmi celé okolí.

Mizzy roztřeseně ukázala do uličky, kde byl porcován Plesiosaurus. „Támhle to bylo!“ řekla.

Bylo překvapivé, že na ulici našli jen několik nepatrných stop po krvi. Nemohli přece do sebe nasát všechno, pomyslela si Mizzy.

„Zavolejte!“ vyzval ji Mainland, zatímco poslal tři muže k prohledání ulice mezi hotelem a kasinem.

„Musíte – dávat pozor,“ řekla Mizzy strnule.

„Udělej, co ti povídá,“ řekl Littlecloud. Přikývla a zavolala jména těch, kteří se pro ni stali náhradní rodinou, ačkoliv nikoho z nich – kromě Lancelota a Earla – neměla ráda.

„Maniacu, Rabíne!“

„Hlasitěji,“ přikázal Mainland.

Odkáslala si. „Fightere!“

Vojáci se vrátili.

„Nikde nikdo,“ hlásili. „Přístavek je prázdný. Jen kolem se považuje dinosauří maso. Udírna už je dávno vyhaslá.“

„Kde jen vězí?“ obrátil se Mainland na Mizzy. Výraz jeho tváře se velmi změnil a žena se té kamenné masky téměř ulekla. „Doufám, že jste nás nevlákala do pasti, madam?“

Mizzy cítila, že ta otázka je míněna vážně. Zavrávala. „Ne!“ ujistila ho. „Já...“

Littlecloud ji podepřel, jinak by upadla. „Nech toho, Mainlande!“ zasykl.

Mainland vrtěl rozzlobeně hlavou. „Teprve začínám! Jestli se moje podezření potvrdí...“

„Kde můžou být?“ zeptal se Littlecloud Mizzy naléhavě.

„Nahore,“ vykoktala ze sebe. „U Earla.“

„Ved’ nás.“ Krátce mu pohlédla do očí a pak přikývla.

Mainland a dvě třetiny jeho mužů vstoupili do bývalého hotelu. Zbývajících třetina zajišťovala ulici.

Vypadalo to, že Mainland neustále počítá, že někdo zahájí palbu ze zálohy. Jeho povely byly naprosto jednoznačné.

„Modleme se,“ zašeptal Littlecloud. Mizzy do schodů doslova vynesl. Měl úžasnou sílu. Dech se mu takřka nezrychlil. Ignoroval sice její tázavý pohled, ale ona dobře tušila, co tím myslel: Jestli Earl nebo někdo jiný jen třeba neopatrně zakašle, nebudou Mainlandovi lidé k zadržení.

Ve správném poschodí naznačila Littlecloudovi, aby šel po schodišti, které nebylo v dobách fungujících výtahů ničím jiným, než povinným ústupkem pravidlům protipožární ochrany. Žádný z boháčů nebo superboháčů, kteří zde bydleli – ba ani personál – nikdy nepoužíval schodiště, aby se dostal tak vysoko.

Mizzy je vedla k apartmá, v němž bydlela s Earlem. Pokoje ostatních byly v témže patře. Když vešli do chodby, pořád ještě nebylo po těch, které hledali, nikde ani vidu ani slechu.

„Fajn,“ řekl Mainland. „Zůstaňte teď tady.“

Mizzy zavrtěla hlavou, ale nikdo kromě Littleclouda to nebral vážně. „To nebylo dohodnuto,“ řekla Mizzy.

Sledovali, jak se vojáci blíží k přivřeným dveřím apartmá. Všechno vypadalo, jako by to měli tisíckrát nazkoušeno. Mizzy si uvědomila, že i teď trénují. Dril neustal ani po dvou letech. Co v takovéto atmosféře vyrostle z dětí?

Děti se v úvahách velmi zabývala.

Mainlandovi lidé vtrhli do apartmá. Zbraně měli připravené ke střelbě. Ale nepadl jediný výstřel. Mizzy otevřela s úlevou oči, když i po několika minutách pořád vládlo ticho.

Když se opět podívala tím směrem, mával na ně Mainland. „Pojďte sem.“

Obojí – zavolání i gesto – působilo jaksi bezvládně. Mainland měl najednou kolem očí kruhy, které tam předtím nebyly.

Littlecloud vedl Mizzy k apartmá. Mainland v poslední chvíli ustoupil stranou a nechal je vejít.

Jeho vojáci stáli v půlkruhu kolem hromady lidských těl a bezradně si pohrávali prsty na spouštích zbraní, jako by tady ještě byl nějaký protivník, který by jim mohl být nebezpečný.

V porovnání s tím, co se naskytlo jejich pohledům, to byla dost groteskní reakce.

Postel, koberec u ní i těla byla plná krve. Kromě toho se tady povalovaly barevné spreje. Stěny apartmá byly pomalovány kresbami, které spíše připomínaly mene tekel.

TAK TMA... TAK VLHKO... CHCI ZEMŘÍT... SYTÝ... JSEM TAK SYTÝ...

Littlecloud se zarazil jak před neviditelnou překážkou. Mizzy zoufale vykřikla a chtěla se vrhnout dopředu. Ale pevně ji chytil. Později mu za to byla vděčná.

„Nemohls ji toho ušetřit?“ zaslechla jako z velké dálky Littlecloudův hlas.

„Ne!“ zavrčel Mainland. „To se musí vidět! Proboha, podívej se na to! Co se tady semlelo?“

Každá z mrtvol měla v ústech hlaveň pistole a prsty na spoušti. Co to znamenalo, bylo nad slunce jasné. Mainlandova otázka spíše pátrala po důvodu, proč tady těch šest mužů spáchalo společně sebevraždu.

Jenže na to zatím nedostal odpověď.

„Jak dlouho jsem byla v bezvědomí?“ zeptala se Mizzy rozechvělým hlasem.

„Šest dní,“ řekl Littlecloud.

„Šest dní,“ její pohled zabloudil k Earlově mrtvole, která byla od hrdla dolů takřka stejně k nepoznání, jako tam, kde vnikla kulka do hlavy.

Ostatní nevypadali lépe.

„Jako by se vysvlékli z kůže,“ zašeptali vojáci.

„Tady je nemůžeme nechat,“ obrátil se Littlecloud k Mainlandovi.

Mainland přikývl. „Musíme je pohřbít. Nemůžou být mrtví dlouho – možná jen pár hodin.“

Littlecloud přikývl. Pak odvedl Mizzy dolů. Nekladla sebemenší odpor.

„Po těch moskytech není nikde ani stopa,“ ohlásil seržant poté, co šest sebevrahů pohřbili na místě, kde byl kdysi kousek trávníku.

Mainland přijal hlášení. Nasedli do džípů a odjeli zpátky. Zdálo se, že jsou všichni zdrceni tím, co viděli. Nikdo nepromluvil. Všichni byli zabráněni do úvah.

Když dojeli do středu města, už se stmívalo. Ulice byly přesto lemovány zvědavci, kteří se chtěli dozvědět, co se odehrálo v jiné části města. Jestli existuje nějaké nebezpečí, o němž by měli vědět.

Mainland vystoupil a nahlas všem sdělil, co objevili. Mizzy ještě zůstala sedět s Littlecloudem na zadním sedadle džípu, dokud i zde neopadlo vzrušení a nenastalo užaslé mlčení.

Pak najednou vyrušil Mizzy zvuk, který by poznala mezi tisíci jinými. Když otočila hlavu, spatřila jednu z oněch krvežíznivých nestvůr, jak se zvedá ze střechy džípu zaparkovaného za nimi a jak stoupá k obloze.

Její výkřik vylekal Littleclouda a ten si už také všiml, co jí nahnal takovou hrůzu.

„Zabij to – proboha – zabij to!“ Mizzy přešla do hysterie. „Nesmí to – nesmí to uniknout!“

Mainland si zastínil dlaní oči proti zapadajícímu slunci. Zdálo se, že jediný Littlecloud vytušil všechny důsledky Mizzyna objevu. Osamocený moskyt, který s nimi sem přijel na střeše jednoho z vozů, mohl mít v rámci celého hmyzího hejna jedinou úlohu.

Měl za úkol vypátrat další potravu...

Přítomnost.

„Nestřílet!“ vykřikla Nad’a. Stála na přídi a viděla, jak se blíží pohroma. Muži ve člunu pálili už celé hodiny na všechno, co se v jejich blízkosti hnulo. V člunu už se kupily tucty mrtvých tvorů – od některých druhů i více. Střelci to nebrali tak přísně.

Nad’a a Allan se při odběrech krve mrtvých zvířat střídali. Některá zvířata museli opatřit štítky a uschovat, protože se nevyskytovala v žádné literatuře. Byla zmrazená a později budou odeslána do města.

Kdyby nešlo o záchranu lidských životů, pokusila by se Nad’a už dávno učinit tomu zabíjení přítrž. A i tak jí pasivní přihlížení připadalo stále více zatěžko. Přitom bylo naprosto vedlejší, že se objevovaly náznaky blížícího se „zhroucení“ ekosystému jezera.

Slané jezero se začalo měnit v „mrtvé moře“, v němž už zanedlouho nebude možný život. To jen potvrzovalo domněnku, že v pravěku existovalo podzemní spojení jezera s oceánem a že tady probíhala výměna, která celý systém udržovala v chodu. Po přenesení do přítomnosti se toto spojení přerušilo.

„Neopovažujte se!“ vykřikla teď Nad’a celá bez sebe, protože objevila něco, co v ní vyvolalo zpočátku obrovskou naději a pak hlubokou depresi.

Trojúhelníkové ploutve! Blížily se od severu a brázdily vodu. Že by přežili ještě další delfíni? Nad’a se je pokoušela spočítat, ale ignorace mužů ve člunu ji přiváděla takřka k zoufalství.

„Allane!“ vykřikla. „Zadrž je!“ Ukázala na západ.

To byla chyba. Teprve teď si totiž střelci všimli toho, co před nimi chtěla Nad’a skrýt. Její zvýšená vnímavost se pomalu stávala prokletím.

Do vody zasvištěly první střely. Ploutve se neotočily.

„Allane!“ zakřičela Nad’a. Konečně zareagoval a všiml si, že se děje něco zvláštního. Něco, co se liší od otupujících jatek posledních hodin. První tvor už plaval břichem vzhůru, než vůbec mohl Hunter zasáhnout. Udělal to s podobným vztekem jako Nad’a. Doslova se vrhl před hlavně vojáků, kteří neochotně zastavili palbu.

Nad’a viděla několik rozpálených, rozesmátých tváří. Zachytila se o zábradlí a dívala se, co bude dál. Delfíni se teď drželi v uctivé vzdálenosti poté, co jeden z nich plaval mrtev břichem vzhůru.

Ocitli se opět v nebezpečí, když vojáci vystřelili harpuny, aby vytáhli mrtvé zvíře do člunu. Šípy byly spojeny s odpalovacím zařízením tenkým, ale velmi pevným drátem. Háčky se zaryly do masa a umožňovaly přitáhnouti oběti. Vypadalo to téměř, že vojáci se chystají zamířit na živá zvířata.

Konečně bylo vytaženo torpédovité tělo na palubu. Nad'a poznala už před chvílí, že to není žádný z jejich delfínů, i když se jim značně podobal.

Vysílačkou se ohlásil Hunter. Přijímač se houpal Nadě kolem krku. „Ichtyosaurus. Je mrtvý.“

Nad'a sevřela dlaní přístroj a odpověděla: „Splň tu svoji ztracenou povinnost a pojď sem ke mně! To stačí!“

Den už se chýlil ke konci. Brzy se objeví helikoptéry.

„Řekni jim, že jestli zabijí jen tak pro radost ještě jedno zvíře, zabiju já je.“

Smečka ve vodě pořád ještě kroužila v povážlivé blízkosti kolem člunu.

„To nemusíš,“ odpověděl Hunter stíněně. „Teď už vím, kdo mi zachránil život, když na mě tenkrát zaútočil Plesiosaurus a když se o tebe postarali delfíni... Ztraceně!“

Odebral příslušné množství krve zvířeti, které sice bylo nápadně podobné delfínům, ale s nimiž nebylo nijak blíže přízněno.

Nad'a si všimla, jak Hunter krátce o čemsi hovoří s velitelem vojáků. Pak shodil Ichtyosaura zpět do vody. Pochopila, že ho chtěl odevzdat jeho druhům. Možná se domníval, že mají podobně vyvinutý společenský pud jako delfíni – a snad tomu tak i bylo. Postarají se o mrtvé tělo, jakmile nastane noční ticho.

Hunter vzal kufřík se vzorky, naložil ho do záchranného člunu Pangaey a vesloval zpět k lodi. Nad'a od něj kufřík vzala a pomohla mu při přistávání.

„Ti proklatí zabijáci!“ nadával Hunter. Nad'a se mu beze slova přitiskla na hrud'.

„Zabalme to tady,“ zaprosila naléhavě, „nepodporujme už dál tohle vraždění.“

Odtáhl se od ní. „Ještě se na to vyspíme. Nemůžeme nechat Gree-na na holičkách.“

Nad'a se trpce pousmála. „Ty si vážně ještě myslíš, že jsou odkázáni na naši pomoc? To by snad byli, kdybychom se věnovali své

původní úloze. Jenže tohle tady by zvládl každý adept veteriny hned v prvním semestru!“

Z kabiny vyšel Duchenay. „Nevím, co to je, ale blíží se něco velikého,“ řekl.

„Helikoptéry,“ řekl Hunter.

„Ve vodě,“ namítl Duchenay a zavrtěl přitom hlavou. „Ne ve vzduchu.“

Jejich pohledy zalétly ke člunu, na němž si vojáci vytahovali a zapalovali první cigarety. Smáli se a žertovali, jako by byli na dobře zorganizovaném safari a jako by každou chvíli měl přijet autobus, který je odveze do klimatizovaného hotelu.

Hunter vzal vysílačku a začal navazovat spojení. S Duchenayem pospíchali do podpalubí k radiolokátoru.

Nad'a se vydala za nimi. Ačkoliv ji k jejímu vlastnímu údivu napadla myšlenka, že to snad přichází odplata za všechny ty nevinné oběti dnešního vraždění.

„To je on!“ zvolal Hunter.

„Kdo je to?“ zeptal se Duchenay. Všeobecné vzrušení se zmocnilo i jeho.

Hunter se podíval na Nad'u. „Plesiosaurus,“ řekl. Pak varoval osádku člunu. „Dávejte pozor, Lorimere! Útok z jihu!“

Stín na obrazovce sonarového zaměřovače zcela nepochybně směřoval ke člunu – a ne k Pangae. Plesiosaurus se už zřejmě několikrát vytrestal, když byla loď během noci pod proudem.

Vrátili se na palubu. Ani Duchenay to už teď nevydržel dole, i když by právě teď bylo zapotřebí pozorně sondovat okolí.

Když se podívali ke člunu, nikdo už tam nekouřil. V obličejích vojáků se zračilo napětí.

Nad'a pohlédla k Hunterovi. Byla ráda, že už tam nejsou. Očima hledala skupinku Ichtyosaurů. Nikde je neviděla. Instinkty těch vodních ještěřů zřejmě fungovaly bezvadně. „Nic,“ řekl Duchenay vedle nich. „Venku se neděje vůbec nic. Možná chyba zaměřovače.“

Ani se nenamáhalo odporovat. Věděli, že se zmýlil on. Tak, jak se může zmýlit jen člověk.

Uběhlo několik vteřin. Solné jezero vypadalo ve slunečním světle jako lesklá hladká plocha ze skla. Všude se to lehce třpytilo drobnými odlesky. I vojáci se nechali oklamat, ačkoliv Hunter znovu zakřičel do vysílačky: „Blíží se! Pozor!“

A skutečně se „to“ přiblížilo. Vyrazilo to z vody, aniž by předtím jedinkrát vystrčilo dlouhý krk nad hladinu a rozhrnulo třpytivou hladinu, jako by to byla nejpřirozenější věc na světě, že se takový kolos z masa a krve přiblíží docela neslyšně, jako démon – a pak udeří se vši nemilosrdnou silou.

Obojživelný tvor byl dlouhý asi patnáct metrů a obrovité tělo se čtyřmi ploutvemi z toho zabíralo necelou polovinu. Druhá polovina připadala na ohebný dlouhý krk s poměrně malou hlavou.

Ale tuto hlavu něco velice rozzuřilo. Hned při prvním vynoření rozkývala člun a současně chňapla po jednom z vojáků.

„Přilákala ho krev,“ zašeptala Nad'a. „Ta spousta krve.“

„Elasmosaurus,“ vykřikl Hunter. „Tentýž, který napadl nás.“

Elasmosaurus byl nejtypičtějším z Plesiosaurů. Žil až do konce doby křídové.

„Vždyť je všechny zabije!“ zasténal Duchenay. „Musíme něco podniknout!“

Tam, kde se převrátil člun a celá jeho osádka byla vržena do vody, se jezero proměnilo v jeden obrovitý vír.

Nepadl jediný výstřel. Všichni vojáci měli jedinou snahu: udržet hlavu nad vodou. Prudké pohyby toho giganta vytvářely zákeřné víry a drak se neustále vynořoval a potápěl. Výkřiky raněných a umírajících, kteří bojovali o život, předčily všechno, co dosud tým Pangaey slyšel.

Hunter strhl z držáků na palubě zbraně a podal je ostatním dvěma. Ale střílet by bylo příliš riskantní. Všechno tam bylo v pohybu. Mohli by stejně tak dobře zabít někoho z lidí, jako poranit toho netvora.

Pak přišlo rozhodnutí ze směru, v nějž už ani nedoufali. Ani Nad'a si ho nevšimla, protože její pozornost byla plně soustředěná na souboj.

Z mraků se vynořily armádní helikoptéry. I bez předchozího kontaktu vysílačkou bylo možné zjistit, co se tady děje. A poslední pohyby rozptýlil Duchenay, který přece jen kontakt navázal.

Výzbroj helikoptéry byla podstatně větší než zábrany pilotů. Ti ihned odpálili na obrovitého plaza malou raketu, aniž je přitom napadlo, že v bezprostřední blízkosti je několik jejich kamarádů.

Už první střela zasáhla a zbarvila jezero černou krví. Pohyby giganta pomalu ochabovaly. Vzduchem projel poslední skřek – a pak

se vír uklidnil.

Opět se objevila jednotlivá těla. Některá dokonce jevila známky života.

Bylo to všechno jako film, v němž jedna akční scéna stíhala druhou. Několik vojáků dokázalo vlastními silami doplavat až ke člunu. Helikoptéry slétly níž.

Hunter a Duchenay seskočili do pomocného člunu a pomáhali při záchraně vojáků.

Za půl hodiny bylo jasné, že z deseti jich bez úrazu přežilo pět. Tři byli těžce ranění. A dva už nebylo možné najít.

Tým Pangaey čekal, až první z obou helikoptér vyrazí směrem k základně. Jejich vlastní vrtulník visel pořád ještě nad vodou.

Hunter ho chtěl přivolat, ale Duchenay ho překvapil tím, že zavrtil hlavou a ukázal ven.

„Ještě ne,“ řekl.

„Ještě ne?“

„Ještě nejsme hotovi,“ řekl Duchenay. „Odebereme nejprve –“ ukázal k mrtvole Plesiosaura, „vzorek jeho krve.“

Vzorky byly dopraveny do základny Alamo a ještě téže noci byli na základně Boulder City vyburcováni Nad'a, Hunter i Duchenay ze spánku.

„Je to tady, pane!“ hlásil voják u Hunterových dveří, než se vydal k dalším pokojům. „Doktor Green identifikoval dinosaura, jehož krev tak divně reaguje s lidskou!“

„Tak rychle?“ podivil se Hunter. „Znáte jeho jméno?“

Voják se podíval na lístek, který skrýval v dlani. „Tady je napsáno Plesiosaurus, pane. Vy tomu asi budete rozumět.“

Allan Hunter zdrceně přikývl. „Přesně tak.“

Pak se k němu přidali Nad'a a Duchenay. Dozvěděli se, že mezi tím už je na cestě k jezeru několik strojů, které mají vyzvednout tělo Elasmosaura. Krev, kterou poslali k rozboru do Greenovy laboratoře v Alamo, nestačila k tomu, aby se dalo vyrobit účinné sérum proti „sebevražedné epidemii“. K tomu bylo zapotřebí nesmírné množství

testů a příslušné množství „suroviny“.

A čas.

Bože můj, jestlipak se to vůbec povede? pomyslel si Allan Hunter. I Pounder přerušil spánek a koordinoval práci helikoptér u jezera. O dvě hodiny později odtamtud přišlo definitivní potvrzení toho, co se už částečně pouškoválo po chodbách základny: Mrtvý Plesiosaurus z hladiny slaného jezera zmizel!

Nebyl k nalezení!

„Musel se potopit,“ řekl Hunter, když se to doslechl. Poté na chvíli zmizel. Když se vrátil, podívala se na něj Nad'a se směsí úžasu a smutku, jako by už věděla, co chce říci.

„Právě jsem mluvil s Pounderem,“ řekl. „Zítra se s ponorkou zúčastním hledání a vyprošťování. Pomůžeš mi při tom?“

Nad'a se beze slova otočila a zamířila do svého pokoje.

Většina života je už dávno mrtvá. Tuto větu si kdysi přečetl Allan Hunter v jednom vědeckém článku. Vztahovala se k neuvěřitelnému konstatování, že 99 % všech biologických druhů, které v průběhu existence Země vznikly, už opět vymřelo.

Bylo to něco úžasného a lidským rozumem až nepochopitelného. Jenže jezero toho rána připomnělo oceánologovi, že i jeho obyvatelé v dohledné době padnou za oběť masovému vymírání. Jedině, že by se vláda rozhodla zasáhnout do značně poškozeného ekosystému.

Jenže to neudělá, pomyslel si Hunter. Proč také? Už dalším časovým skokem se může v přítomnosti ocitnout další jezero. Nadin hlas přerušil tok jeho myšlenek.

„Ty si to nedáš vymluvit,“ řekl a její pohled zamířil k helikoptérám, které systematicky prohledávaly jezero a oblast kolem břehu. Oba usuzovali, že šance najít dalšího živého Plesiosaury je značně mizivá. „Myslíš, že se ta mrtvola potopila ke dnu sama od sebe?“ zeptala se Nad'a po krátké odmlce.

„Jak jinak?“ Přerušil prohlídku vnějšího pláště ponorky, v níž bylo místo jen pro jednoho člověka, ležícího na břiše. Všechny přístroje byly s ohledem na tuto pozici umístěny v první třetině.

„Jak jinak...“

Ještě nikdy neviděl v jejích očích takový zvláštní výraz.

„Až bude po všem,“ řekl a vložil do svého hlasu veškerou vroucnost, jíž byl momentálně schopen, „musíme si my dva o všem spolu promluvit. Myslím, že si musíme vysvětlit spoustu nedorozumění.“

Nejasně se usmála. „Sonarový radar neobjevil na dně jezera žádný větší objekt, jehož obrysy by odpovídaly Elasmosaurovi,“ řekla, aniž by zareagovala na jeho návrh.

„Proto taky jdu dolů,“ přikývl. „Abych ho hledal. Ponorka dává větší možnosti.“

„Budeš tam odkázán docela sám na sebe.“

„Ne, budu neustále ve spojení.“

„Nikdo ti tam dole nebude schopen pomoci. Mohli by poslat potápěče.“

„Pošlou tam potápěče, pokud dnes nebudu mít štěstí. Tak je to dohodnuto s Pounderem. Paralelně s tím pokračuje hledání nějakého živého exempláře. Nechtějí ztrácet čas – ačkoliv u Poundera mám dojem, že mu už ani tak nejde o rychlý úspěch. Jenže Green potřebuje spoustu krve. Kdybychom to bývali věděli už včera... Ale teď nám nepomůže žádné kdyby.“

„Ne,“ řekla Nad'a jednoslabičně. „Ale zapomínáš na jedno.“

„Na kanibala na dně jezera!“ Hunter se snažil, aby to zaznělo uštěpačně, ale nepodařilo se to.

Přikývla. „Ty nevěříš v jeho existenci?“

„Ne,“ zalhal.

„A jeho mlád'ata, která se vylíhla pod Sondstrupovým dohledem?“

„Sondstrup měl po ruce jakousi teorii,“ odpověděl. „Vzpomínáš si?“

„Co tím myslíš?“

„Předpokládá, že tyhle dvojpohlavní bytosti se rozmnožují teprve tehdy, když cítí, že se blíží jejich smrt,“ řekl. „Ten netvor už mezitím mohl dávno někde pojit.“

„A na to chceš spoléhat?“

„Ano.“

„Tak to jsi blázen. Nebo tě omrzela život! Možná už tě taky dostala ta epidemie.“

Přesto mu pomáhala v dalších přípravách.

Duchenay se zdržoval v podpalubí a v pravidelných intervalech hlásil, že není nic nového. „A není vidět ani nic pohyblivého, co by mohlo být svou velikostí nebezpečné,“ řekl krátce předtím, než Hunter vlezl do ponorky Panthalassa a než ji spustili do vody.

Když byla uvolněna lana, zapnul silné světlomety a spustil pohon, který byl napájen dvěma atomovými bateriemi. Tento systém byl naprosto nesrovnatelný s primitivními verzemi, které byly po celá minulé desetiletí příčinou velkých katastrof ponorek.

Řízení bylo možné ovládat jednou rukou a podobalo se joysticku, používanému při počítačových hrách. Hunter v tomto typu, i když za jiných okolností, absolvoval už několik set potápěčských hodin. Kompresní komory ponorky umožňovaly maximální dobu pobytu jednu hodinu. Pak bylo nutno natankovat znovu.

Už za několik okamžiků pochopil, jak moc se tento podvodní svět liší od těch, které znal z různých oblastí dnešních světových moří.

Voda byla kalná, což bylo zřejmě jedním z prvních příznaků kolapsu, který se blížil. Všude se vznášely medúzovité, zpola průhledné útvary. Ryb se odvážilo do přímého kontaktu se světlem reflektorů jen málo.

Skutečně zajímavé to začalo být teprve tehdy, když se přiblížil ke dnu, jež leželo v úctyhodné hloubce padesáti uzlů. Ze zbytků dávno vyhynulých druhů trilobitů a nautilidů se tady vytvořil vápenec. Hornina byla všude pokrytá tenkou vrstvou písku, ve kterém se to hemžilo červy a plži.

Hunter se zcela záměrně bránil morbidnímu kouzlu, které tento svět měl. Prohledával škvíry horniny a pátral po zbytcích mrtvého Plesiosaura. Marně.

Čím více se vzdaloval od Pangaey, tím naléhavě se hlásil jeho vnitřní hlas, který ho varoval, že na Nadiných temných vizích by přece jen mohlo být víc pravdy, než si sám přiznává.

Jak slíbil, udržoval radiový kontakt s lodí. Ale ani Nadin hlas nedokázal rozehnat zklamání z neúspěšného výsledku hledání. Naopak. Neustále mu připomínal, že v jejich vztahu existují problémy, které dosud ani jeden z nich nedokázal odstranit.

Uběhla první půlhodina, když se Hunter blížil k jakémusi podivnému útvaru v blízkosti břehu. Tak daleko se přece nemohla mrtvola dostat. V jezeře přece není žádné proudění. A přece...

„Otoč se zpátky,“ ohlásila se Nad'a, když to zaslechla. „Nesmíš

vyčerpát zásobu vzduchu až do limitu.“

Pohyb přímo vpředu upoutal Hunterovu pozornost. Reflektory tam něco objevily. Nějakou... no, co je to? Jeskyni...? Dříve, než se mohl podívat důkladněji, zaslechl příšerný výkřik ze sluchátek. Byl to ten nejodpornější netvor, kterého pravěk dosud vychrlil do přítomnosti!

Hunter okamžitě věděl, že je ztracen. Panthalassa byla proti tomuto gigantovi dětskou hračkou v rukou obra.

Zalitoval, že Naďu neposlechl. Teď, když před sebou viděl smrt v podobě netvora, který polyká všechno kolem sebe, mu bleskurychle projelo vědomím všechno, co chtěl Nadě ještě říci, aniž by si to ovšem uvědomoval. Protože jeho pozornost plně upoutal kolos, který se k němu šinul ze štoly vyhloubené ve skalní dutině. Byl tak veliký, že by pod sebou mohl rozdrtit i dům. Mnohem větší, než se dalo usuzovat ze stop na břehu. A mnohem vražednější!

Zabije všechny, pomyslel si Hunter, kterému přejel mráz po celém těle. Nejen mne. Vyplave až na hladinu a najde si Naďu! Jsme proti němu jen ubozí drobečci!

Jeskyně snad kdysi byla částí onoho podzemního spojení s mořem. Byla ovšem domovem kanibala – onoho tvora, který v sobě spojoval obě pohlaví, protože...

Protože kromě sebe, nesnesl vedle sebe žádného dalšího. Hunter to definitivně pochopil v téže chvíli, kdy se rozhodl k něčemu, co jeho samotného stálo takřka nadlidské přemáhání.

Ta bestie vypadala ještě nadmíru životaschopná. Pokud skutečně kladla vejce až tehdy, kdy cítila, že se blíží smrti, pak nemohla být opravdu normální rychlost, s níž dozrály a vyklubaly se zárodky v Sondstrupově laboratoři. Pak bylo ve věci skutečně ještě cosi záhadného.

Tento gigant bude žít ještě hodně dlouho! Dost dlouho na to, aby si dokázal uchránit své teritorium a zničit všechny, kdo se odváží do jezera vstoupit.

Nad'a...

Nakonec to byla myšlenka na milovanou ženu, která Allanu Hunterovi znemožnila, aby alespoň podnikl pokus vyhnout se onomu kanibalovi na dne jezera.

Namísto toho zamířil rovnou na rozevřený chřtán, který před ním zel jako brána do onoho světa – a alespoň pro Huntera se jí také sku-

tečně stal...

„Zbytečně se ničíte,“ řekl Noel Duchenay. Jeho pohled sklouzl po displeji sonarového zaměřovače, na němž byla Panthalassa poznat jako jasný odlesk. „Čím déle o tom přemýšlím, tím se mi zdá méně pravděpodobné, že by se delfín mohl domluvit s Ichtyosaurem. Mezi oběma druhy leží celé miliony let. Nejsou nijak příbuzní. Je to...“

„Co tím chcete říci, Noeli?“ zeptala se Nad’a. I její pohled utkvěl na panelu, který jen velmi přibližně znázorňoval situaci v hloubce jezera. Přejela si oběma rukama po vlasech. „Vím, co chcete říci. Že nemusí existovat žádný kanibal. Že ta hrůza vůbec neexistuje a že je to chyba v překladu. Že tedy útok na klec a zmizení téměř celé skupiny delfínů jde na konto Elasmosaura. Jenže zapomínáte, že dorozumívací schopnosti delfínů nejsou omezeny pouze na zvuky. Mají i jiné možnosti a snad je mezi nimi a Ichtyosaury něco společného. Ne nadarmo se delfíni po první noci zmiňovali o ‚pokojných nočních návštěvnících‘. To by mohli být klidně Ichtyosauri. Možná.“

Přerušilo ji Hunterovo hlášení, že se blíží k severnímu břehu. Krátce si přeměřila Duchenaye jiskřivým pohledem. Pak si přitáhla mikrofon a řekla: „Obrat’ to!“ Řekla toho ještě mnohem víc. Ale to už bylo spíše v důsledku impulsu, který vyslal její mozek předtím, než se ho zmocnilo cosi nesmírně silného.

Nad’a se s výkřikem zhroutila vedle pultu na podlahu. Duchenay se k ní ihned sehnul. Pokoušel se ji uklidnit. Její tělo sebou trhalo a bylo nebezpečí, že si poraní hlavu. Několikrát se bouchla o přístroje stojící kolem.

Jiskřící oči měla vytřeštěné. Ze rtů chrlila nesmyslné zvuky.

Záchvat trval celou minutu. Pak se Nad’a rázem uklidnila. Duchenay jí pomohl vstát. Opřela se lokty o pult a zhluboka se nadechla.

„Co se stalo?“ zeptala se udýchaně.

V Duchenayové tváři se zračila výčitka. „Mluvili jsme o tom,“ řekl. „Domnívala jste se, že to zvládáte. Tentokrát to musel být zvlášť silný časový skok.“

Nad'a ztuhla. Její nehty škrábaly po skle monitoru sonaru.

Duchenaye v první chvíli napadlo, že záchvat pokračuje. Ale pak zjistil, co se stalo.

Tam, kde se ještě před minutou jako pohyblivý bod rýsovala Panthalassa, nebylo teď... nic! Allan Hunter se neozýval ani vysílačkou.

Pak se ozval výbuch, který vodu z jezera v blízkosti břehu vyšpláchl jako lávu ze sopky. Tlaková vlna rozkymácela dokonce i Pangaeu, kotvící daleko od břehu.

Green měl stísněnou náladu. Od smrti Allana Huntera na dně jezera uplynuly čtyři dny. Potápěči ho hledali a objevili přitom zbytky mohutného obojživelníka, který se značně podobal malým kanibalům v Sondstrupově laboratoři. Podle toho, co bylo nalezeno, musela Hunterova ponorka explodovat ve chřtánu dinosaura, pravděpodobně důsledkem poškození kyslíkových nádrží. Při tragické události se uvolnilo také menší množství jaderné energie.

Jediné pozitivní na tom všem bylo, že se přitom narazilo na mrtvolu Plesiosaura, která pak byla vytažena na povrch. To vše se stalo už před čtyřmi dny, ale Green dosud nedostal ani kapku dinosauří krve, kterou tak nutně potřeboval k tomu, aby mohl pokračovat v práci.

Pounderův štáb blokoval všechny jeho snahy získat nějaké vysvětlení tak nedbalého chování.

„Co je s těm lidmi v Logandale a na ostatních místech?“ ptal se už alespoň desetkrát. Bezvýsledně. A teď – čtvrtého dne – se najednou otevřely dveře jeho laboratoře v Alamo a vešel generál Pounder, jako by to byla ta nejsamozřejmější věc na světě.

Doktor Green se nedal snadno ohromit. Pounderovi se to ovšem přesto podařilo.

„Divíte se,“ řekl namísto pozdravu. Držel v ruce skleněnou ampulku s čirou tekutinou.

„To,“ řekl doktor Green, „je slabý výraz. Připadá mi to spíše pobuřující, že se takto zachází s lidskými životy!“ Vstal ze své židle a vykročil generálovi vstříc. Pokus, nad nímž seděl, ho stejně nemohl

přivést dál.

„O jakých životech to mluvíte?“ zeptal se Pounder. Ačkoliv i on v důsledku všech nedávných událostí rapidně zestárl, teď působil jaksi uvolněně.

„Nejsou už další případy epidemie?“ zeptal se Green. Musel se zeptat, protože o událostech venku ho nechávali v nejistotě, stejně jako o leccems dalším. Už nesměl ani opouštět areál a pomalu si začal připadat jako zajatec. Jen díky své loajalitě, kterou byl schopen do jisté míry projevovat i vůči lidem jako Pounder, ho přece jen dokázali udržet uvnitř základny.

„Málo,“ řekl generál a pohrával si demonstrativně s ampulí v ruce, až mu Green udělal to potěšení a zeptal se ho: „Co je to?“

„Důvod, proč byste si už neměl dělat další obavy,“ řekl Pounder. „Roj moskytů byl ostatně nalezen a tentokrát jsme ho definitivně zničili.“

Green neprozradil, co si o tomto tvrzení myslí. „A co je tohle?“ zeptal se opět a natáhl ruku po ampuli.

„Sérum,“ řekl Pounder.

Blbec, pomyslel si Green. „Sérum?“ zopakoval.

„Chápete jistě, že jsme všechno nenechali pouze na vás, doktore,“ řekl a ochotně mu teď předal ampulku. „Díky vaší mravenčí práci, kterou jste vykonal, bylo snadné vyvinout prostředek, který činí krev Plesiosaurů pro člověka neškodnou a posiluje jeho imunitní systém. Naštěstí to není virus. Upřímně řečeno“ – Pounder vystrouhl sladkokyselou grimasu – „pořád ještě nevíme, co se přesně u těch obětí děje. Ale účinkuje to. Přímou výborně. Už to bylo vyzkoušeno v praxi. U dvou velmi těžkých případů. Angela a Richard Donnerovi, vzpomínáte si? Oba jsou na tom zase jako dříve. Mizí dokonce i tělesné změny. Deprese ustupují.“

Green pochopil, že si z něj udělali dobrý den. Chvilí ho to bolelo. Pak vzhlédl a řekl, jako by se nic nestalo: „Už mě zřejmě nebudete dál potřebovat.“

„Dobré lidi potřebujeme vždycky,“ namítl Pounder žoviálně.

„To bych si chtěl určit sám,“ řekl Green. „Měl jsem spoustu času o všem přemýšlet. Přitom mě napadlo, že si příliš lámeme hlavu sami sebou a svým okolím. Existuje ovšem i jiný svět, k němuž máme už jistou dobu omezený přístup.“

„Mohli byste být přesnější?“ požádal ho Pounder.

Green podržel sérum proti světlu a vypadalo to, že mluví jen s čirou tekutinou v ampulce, když generálovi přednesl svůj návrh.

„To chcete udělat? Proč? Nechápu...“

Green přikývl. „Ani nemůžete chápat, generále. Prostě to dovolte. Máte možnost mi to dovolit. Prostě to udělejte, i když nevěříte, že to má smysl!“

„Minulost!“ vybafl Pounder. „Vy chcete dobrovolně tam, odkud není návratu! Jen proto, že tušíte, že tam budou s tou epidemií možná ještě větší problémy? Copak chcete spáchat sebevraždu z pouhé...“

„Lásky k bližnímu,“ doplnil Green. A právě tato slova přinutila generála k mlčení.

Časový skok se oproti výpočtům profesora Schneidera opozdil o necelé tři vteřiny – ale důležitější bylo, že místo bylo správné. Tři vteřiny měla ještě Nad'a čas váhat a stisknout ruku doktora Greena, kterou jí včas podal. Slabě se usmál a pravděpodobně ani netušil, jakou laskavost jí prokázal tím, že ji vzal s sebou.

Když se dozvěděla o jeho záměru dopravit sérum do minulosti, aby tam dal lidem šanci na přežití, okamžitě se vydala k němu. Nad'a ani nevěděla, co ho přimělo k tomu, že ji vzal s sebou. Vůbec si nevzpomínala na poslední hodiny. Green za ni ovšem ztratil u Poundera slovo. A víc ani nebylo zapotřebí.

Rozloučila se pouze s Duchenayem. Ten se vůbec na nic neptal a zdálo se, že je jediným, kdo vůbec dokázal pochopit, co pro ni znamenala Hunterova smrt. Možná, že dokonce tušil, že se Nad'a cítí trochu vina.

„Máš strach?“ zeptal se Green. Kromě zbraní měl tlumok, v němž měl vše, co bude potřebovat, až se později setká s lidmi, kteří onemocněli syndromem, který je v nejtěžších případech dohnal až k tomu, že se sami zabili.

Než mu stačila odpovédět, přišlo chvění.

Proces sám byl naprosto bezpečný. Myriády drobných poskakujících světelných bodů obklopile veškerou hmotu v okolí, a pak jakoby se nad poušť snesl stín jiné, pravěké krajiny. Na několik vteřin měla

Nad'a pocit, jako by jí cosi podtrhlo nohy.

V následující chvíli zjistila, že je to přesně tak. Ocitla se i s Greenem v minulosti vzdálené sto dvacet milionů let a rovnou uprostřed písečné bouře, která jí doslova strhávala na zem.

Jenže stejně rychle, jako se bouře zvedla, zase ustala. A to bylo jejich štěstí, protože kdyby šlo o velký časový skok, písek zvířený mohutným vichrem, by jim jistě serval kůži z těla.

Kus pouště, v němž se zdržovali před skokem, byl pořád ještě zde, ale tam kde se ještě před chvílí tyčily do výše obrovské plavuně a kapradiny DINOLANDU, se teď blyštěl na slunci světle bezový suchý písek. A Nevadská poušť za jejich zády zmizela a nahradila ji bujná džungle, která se rozprostírala až k obzoru.

„Vítám tě v době křídové.“ Doktor Green zřejmě přestál změnu natolik dobře, že už zase mohl žertovat.

Nad'a vykašlala pár zrněk písku, otřepala se, a vyklepala písek z hrubých armádních kalhot, které si na Greenovu radu oblékla.

Měla také tlumok, v němž ovšem nebylo sérum, nýbrž koncentrát jedu, kterým se na druhý pokus podařilo v přítomnosti zlikvidovat hejno moskytů.

Z pralesa sem doléhaly cizorodé pachy a vlhký a dusný vzduch jim ovíval pokožku.

Vyčkávali časového skoku, který se uskutečnil poblíž Las Vegas, jež zmizelo před dvěma léty – přičemž ono „poblíž“ už teď znamenalo celých osm mil. Doktor Green argumentoval tím, že tam byly největší vyhlídky na to, že narazí na lidi velmi rychle – i když i tato šance byla velmi relativní. Jestlipak ještě v minulosti vůbec existují lidé, se kterými by se tam mohli setkat?

Viditelnost byla – jak je to v pouštích běžné – mimořádně dobrá. A když se ohlédli, skutečně za závojem horkého vzduchu spatřili v dálce jako tmavý bod na obzoru siluetu města.

„Nevěřila jsem tomu,“ zamumlala Nad'a.

„Že se sem dostaneme?“ zeptal se Green tak klidně, že to bylo až nepřirozené.

„Že je to tak ohromné,“ odpověděla Nad'a a zakroutila přitom hlavou. Po chvíli – už se pomalu začala vnitřně zotavovat – poprvé zakusili, že tato epocha je nejen ohromná, ale i ohromně nebezpečná.

Přímo na ostré hranici mezi pouští a pravěkou krajinou vyrazil z lesa s ohlušujícím řevem několikátunový gigant!

Špičaté zuby jako zakřivené dýky v ohromných čelistech byly potřísněné krví – zřejmě právě trhal kořist a hluk časového skoku ho vyrušil.

Nad'a jednala naprosto instinktivně, když zvedla pušku a namířila ji na několikátunovou rozběsněnou horu masa a svalů.

Pohyblivé oči, schopné trojrozměrného vidění, prozrazovaly rychlého lovce. Kdo to kdy řekl, že Tyrannosaurus Rex je jen mrchožrout, neschopný jakéhokoliv rychlejšího pohybu?

„Nech to na mně,“ řekl Green se stoickým klidem, který – jak se vyjádřil Pounder – ho přímo předurčoval k tomu, aby byl zařazen do sebevražedného komanda. Nadě z toho klidu naskočila husí kůže.

Tyrannosaurus se zastavil, když předtím chvíli zapózoval téměř jako herec na scéně. Green využil tuto malou chvíli k tomu, aby se protáhl kolem Nadi a aby předstoupil před masožravce který byl třikrát až čtyřikrát vyšší než on. To zvíře zřejmě definitivně rozzuřilo.

Následující scéna byla tak nepochopitelná, že se Nadě hluboce vryla do paměti. Čím více se doktor Green svým procházkovým tempem ke zvířeti přibližoval, tím byl onen kolos nervóznější!

Náhle začal na svých tříprstých drápopitých nohou poskakovat, jako by se mu zem pod nohama změnila ve žhavé uhlí. Ustupoval přitom před Greenem krok za krokem, až... ano, až docela otočil kulatou lebku, divoce zamával směšně malými předními packami a Tyrannosaurus zmizel v úprku tam, odkud se před několika minutami objevil s takovým lomozem.

Nadě se pořád ještě třásla kolena, když se k ní Green s úsměvem na rtech vrátil.

„Nikdy jsi mi neprozradil, že jsi bůh,“ řekla. „Jak jsi to dokázal?“

„Mohla bys udělat totéž,“ řekl tajemně a vytáhl jakousi dózu.

„Krém, kterým jsem se musela natřít – prý aby odpuzoval moskyty,“ řekla.

„To není ono,“ odvětil.

„Aha. A co je to tedy?“

„Poté, co se z DINOLANDU dostal tenkrát přes příkop onen párek rozzuřených Tyrannosaurů, promluvil jsem si vážně s jedním farmaceutickým koncernem.“

„No a?“

„Tohle,“ ukázal jí otevřenou dózu s pastou bez jakéhokoliv zápachu, „je výsledek. Dinosaurům musí odporně páchnout. Jen jsem

stoprocentně nevěděl, jestli to funguje.“

Nad'a se na něj pochybovačně podívala. „A to ti mám věřit?“

Green pokrčil rameny. „Jak máme přežít, když mi už teď začínáš nedůvěřovat?“

Pochod do města se protáhl na celých šest hodin. A pak se ocitli teprve na okraji – naštěstí bez toho, že by narazili na nějakého hladového dinosaura.

Pounder jim dal s sebou ruční vysílačku, ale marně prohledávali frekvence. Nedostali ani odpověď na výzvy, které sami vysílali, takže toho nakonec nechali.

Pak náhle kdesi ve městě zaslechli explozi a vzápětí spatřili, jak k obloze stoupá oblak dýmu.

„No, to je přece uvítání,“ řekl Green.

Za půldruhé hodiny dorazili na ulici, která vypadala jako po bitvě. Převržené džípy, některé dokonce ještě s běžícím motorem a protácejícími se koly, vytvářely dekoraci, která připomínala válečné bojiště. Z několikaposchodového domu se valil kouř, ale nebylo vidět žádný oheň. Dým vycházel z otvorů rozbitých oken. Nikde nebylo vidět lidi, kteří by se snažili oheň uhasit.

Oba se šinuli těsně přimknuti k frontě domů na protější straně ulice a zjistili, že přes zkázu, která byla zřejmě čerstvějšího data, se tady leccos vybudovalo. To nasvědčovalo skutečnosti, že lidé, kteří se zde ocitli, se dokázali přizpůsobit nové situaci.

Náhle se z domu přímo před Nad'ou vynořila postava. Green, který se domníval, že jde o přepadení, okamžitě namířil pistoli.

„Nedělejte nic, čeho byste pak musel litovat,“ řekl muž.

„Kdo jste?“ zeptala se Nad'a, když překonala první úlek.

„Marc Littlecloud,“ řekl muž, který měl charakteristické rysy Indiána. „A vy? Nikdy jsem vás tady neviděl.“ Pohledem jako by zkoumal každý detail jejich zevnějšku. Pak se zeptal: „Přicházíte z přítomnosti?“

Green přikývl. Jestli ovšem čekal otevřený výlev citů, byl zklaman.

Littlecloud pouze řekl: „Jestli jste přišli dobrovolně, nemohli jste si zvolit nevhodnější okamžik.“ Zatlačil je dovnitř domu. Když procházeli kolem přivřených dveří, zaslechli úpění a občas i pláč, který je zarazil.

Dokonce ani Greenovi se nechtělo věřit, že přišli právě včas.

„Co se stalo?“

Littlecloud je zavedl do místnosti s lůžkem, v němž ležela žena, již praskala kůže v obličejí.

„To je Mizzy. Starám se o ni. Ale už nikoho nepoznává.“ Green a Nad'a přikývli.

„Nevíme, co to je,“ pokračoval Littlecloud. „Ale je to horší než dinosauři. Všechno to začalo moskyty. Před... ani už nevím, kolik je to dní. Přepadl nás obrovský roj. Mysleli jsme si, že jsme učinili dostatečná opatření. Přesto dostali spoustu lidí – a stále se vracejí. A téměř všichni, kteří byli pobodáni, se změnili. Někteří zabíjejí... Jiní zabíjejí sami sebe... Jako by zešíleli! Dům naproti hoří – jeden z vojáků tam hodil granát.“

„Vy jste nebyl pobodán?“ zeptal se Green.

„Zatím ne,“ řekl Littlecloud. „Přilétají za soumraku a najdou i ty nejzapatlejší úkryty, kde by to nikdo nepovažoval za možné. Ta jejich krvežíznivost.“ Zarazil se, jako by se sám nepoznával. Temně pak dodal: „Nikdo neví, co se to tady děje.“

Green a Nad'a si vyměnili pohledy. „My to víme,“ řekla pak Nad'a. Proto jsme sem přišli – ale je to zázrak, že ta epidemie vypukla až po takové době.“

„Vy byste mohli pomoci?“ přerušil ji Littlecloud, ale neznělo to příliš nadšeně.

„Ano,“ potvrdil Green. Indián je zavedl do vedlejší místnosti, kde ležely děti a zíraly na ně vytrěštěným očima. Malé, nanejvýš dvouleté děti, které – jak se dalo snadno poznat – už zakusily bodnutí krvežíznivých moskytů.

„Musel jsem je odvést od jejich rodičů, jinak by došlo k neštěstí,“ řekl Littlecloud na vysvětlenou.

„Jestli skutečně můžete pomoci, začněte s nimi.“

Green přemohl údiv, že se tady v minulosti setkává s dětmi (což je ovšem po dvou letech vlastně naprosto normální a neudivuje to, káralo ho logické centrum jeho mozku). Sundal z ramen batoh a přistoupil k prvnímu lůžku. „Nad'o, mohla bys, prosím...“ Zmlkl, když

se zpola otočil ke své průvodkyni.

Nad'a pořád ještě stála tak, jako když vešla do místnosti. Zírala s otevřenými ústy a vytřeštěnýma očima na děti. V jejím zcela zřetelném úžasu ovšem bylo něco, co ho znepokojovalo. Green pro to nenacházel správný výraz.

Littlecloud to zřejmě považoval naopak za docela normální reakci. Přistoupil k ní a položil jí ruku na rameno. Nad'a se ulekla a jako-by se probrala z hlubokého tranzu.

„Některé ženy byly těhotné, když je sem vrhl časový skok,“ vysvětlil Indián. „Nejstarší dítě má sotva dvacet měsíců.“

„Nad'o?“ zeptal se ustaraně doktor Green. „Co je s tebou? Je ti něco?“

Přemohla úžas a zavrtěla hlavou.

„Všechno v pořádku. Jen jsem na chvíli...“ Na chvíli zaváhala, pak si vypomohla rozpačitým úsměvem a začala rozvazovat batoh, aniž by začatou větu dokončila.

Bylo to taky příliš zmatené. Chvíli se domnívala, že prožívá zase jeden ze svých záchvatů. Ale bylo to naprosto jiné než dříve. Bylo to, jako by ji její vysoce citlivé smysly upozorňovaly na cosi, co ještě nedokázala pojmenovat nebo zařadit.

Rychle přistoupila ke Greenovi a začala mu pomáhat s ošetřováním dětí.

EPILOG

Muži a ženy pracovali na polích mezi vysokými budovami. Na zvlášť k tomu účelu vybudovaném plácku poblíž si hrály děti na houpačkách, prolézačkách a skluzavkách. Některé si prostě jen hrály v písku a jiné zase ležely na trávě kolem ženy, kterou měly všechny rády. Předčítala jim z tlusté knížky o životě, jaký tyto děti nikdy nepoznají.

Byly to dobrodružné příběhy o lidech, kteří svůj čas trávili tím, že

se hnali za čímsi, co nazývali peníze a bohatství.

Nebo tím, že seděli celé dny před podivnými elektrickými skříňkami, které jim ukazovaly obrázky ze života jiných lidí. Tyhle kouzelné skříňky se jmenovaly televize.

Nejnepochopitelnější byla pro děti, které přesto poslouchaly napjatě každému slovu té pěkné ženy, věc, s níž se bavily děti v každé knize po celé dny. Jmenovala se Game-Boy. Ta věc jim připadala nesmírně hloupá. A Naďa, která dávala na děti pozor, zatímco jejich rodiče pracovali na polích, nedělala nic proti tomu, aby jejich názor změnila.

Měla prostě radost z toho, že sérum zaplašilo stíny ze života těchto dětí a jejich rodičů. Jen občas, když se dívala do rozesmátých očí bystrých dětí, se v duchu ptala, jestli je to normální, že dvouleté děti už vedou diskuse s dospělými a používají v nich dokonce správné argumenty.

Těchto patnáct dětí bylo čímsi zvláštních. Cítila, že ji takřka magicky přitahují.

Po cestě se sem pomalu přiblížil muž a postavil se za dychtivé posluchače v trávě. Naďa vzhledla od knihy.

„Co je, doktore?“ zeptala se a mile se přitom usmála.

KONEC DEVÁTÉ ČÁSTI

S našimi hrdiny
se opět setkáte
v příští části seriálu
NÁVRAT DINOSAURŮ
nazvané
POUTNÍCI ČASEM